

ΤΑΝ

ΤΕΥΧΟΣ 12

ΚΑΚΟΒΟΜΙΟΣ

ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΣΤΟΝ ΙΛΛΑΝΗΤΗ ΝΟΜ

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ Ο ΚΑΠΤΑΙΝ ΣΤΡΟΓΓ ΚΑΤΑΦΕΡΕ ΝΑ ΡΙΞΗ ΝΟΚ-ΔΟΥΤ, ΤΟΝ ΑΝΤΙΠΑΛΟ ΤΟΥ... ΠΡΟΣ ΕΞΕ ΜΑΝΤΟΚ! ΤΟΥ ΕΙΠΕ, ΚΑΛΑ ΘΑΝΑΙ ΓΙΑ ΣΕΝΑ ΝΑ ΜΗΝ ΕΠΑΝΑΛΑΒΗΣ ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ...

ΓΙΑ ΛΙΓΟ ΚΑΙΡΟ ΤΑ ΠΡΑΜΑΤΑ ΠΗΓΑΥ ΚΑΛΑ. ΟΙ ΑΠΟΙΚΩ ΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ ΑΡΧΙΖΑΝ ΝΑ ΚΤΙΖΟΥΝ ΤΑ ΠΙΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΟΙΚΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΧΩΡΙΝΟ ΚΑΤΑΝΥΣΜΟ ΤΟΥΣ.

ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΔΙΜΟ. Ο ΜΑΝΤΟΚ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΗΣΥΧΑΣΕΙ ΚΑΙ ΔΕΝ ΤΟ ΕΙΧΕ ΒΑΛΕΙ ΚΑΤΩ. ΜΑΖΥ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΥΜ ΣΚΑΡΟΝΑΝ ΥΠΟΥΛΑ ΣΧΕΔΙΑ...

ΠΡΟΤΑ ΕΧΤΙΣΑΝ ΜΙΑ ΑΠΟΘΗΚΗ ΟΠΟΥ ΕΒΑΛΑΝ ΜΕΣΑ ΟΛΑ ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΕΦΟΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΕ ΤΡΟΦΙΜΑ. ΜΑ Ο ΣΤΡΟΓΓ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ. ΚΑΠΟΙΟΙ ΑΟΡΙΣΤΟΙ ΦΟΒΟΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΖΕ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 35

[[ΣΥΜΠΛΗΝ I]]

Δέν άπαντά!

Οί αιχμάλωτοι στη χώρα του θανάτου άστροναύτες, πέφτουν τώρα στο στρατόπεδο της φρίκης και του αίματος, που κυβερνά ο Άρχων των Τιτάνων. Ο Τάν και ή μικρή Έλληνοπούλα ή Ρένα που οι υπερφυσικές τους ικανότητες τους δίνουν τρομερά πλεονεκτήματα, μάχονται για όλους και στο τέλος ..

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΙΤΑΝΩΝ

ΜΟΛΙΣ ό Τάν φεύγει από κοντά τους, τó σκοτάδι άπομένει πιο βαθύ θαρρείς, μέσα στο βυθό.

της φοβερής φυλακής των καταχθονίων (*). Μιά άνατριχιαστική σιωπή είναι άπλωμένη παντού, πραγματική σιωπή θανάτου. Μέσα στην καταθρόνια φυλακή τους, δέν άκούγεται ούτε ό παραμικρός ψιθυρος. Μόνο στιγμές - στιγμές ένα παράξενο κλαπούρισμα προέρχεται από τó μέρος των έσωτερικών κυψελών όπου είναι φυλακισμένα τά «άλογα - νυχτερίδες». Πρόκειται για τά φρικτά σαρκοθόρα, ιπτάμενα τέρατα που έχουν δαμάσει όί

*) Βλέπε προηγούμενο τεύχος του «ΤΑΝ».

καταχθόνιοι και τὰ μεταχειρίζονται γιὰ τὶς ἀγριές ἐπιδρομές τους στὶς γύρω περιοχές. Τὸ κλαψούρισμά τους, ὀφείλεται στὸ γεγονός ὅτι αἰσθάνονται κοντὰ τους τὴν παρουσία ἀνθρωπίνων πλάσμάτων. Ἡ μυρῶδιὰ τῆς σάρκας, τὰ ἔχει ἐρεθίσει, καὶ παραπονιούνται πὺ δὲν τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ γευματίσουν μὲ τὰ ἀνθρώπινα θύματά των.

Ὁ Τζόε, ἡ Ντάινα καὶ ἡ Ρένα, περιμένουν μὲ ἀγωνία τὴν ἐπιστροφή τοῦ Τάν. Ξέρουν, πὺς τὸ ὑπερκόσμιο ἀγέρι μὲ τὸν θαυμαστὸ τρόπο πὺ ἔχει νὰ ταξιδεύη μπορεῖ νὰ διανύσῃ τὶς μεγαλύτερες ἀποστάσεις στὸ πὺ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα. Τὰ λεπτὰ ὅμως κυλοῦν καὶ ὁ Τάν δὲν φαίνεται νὰ γυρίσῃ κοντὰ τους.

Ξαφνικὰ μιὰ φοβερὴ βοῆ ἀκούγεται ἀπὸ μακριά, πὺ δὸς πᾶει πλησιάζει, καὶ γίνεται πὺ δυνατὴ καὶ πὺ φοβερή. Μέσα στὸ σκοτάδι τὰ τρία πλάσματα τῆς Γῆς ἀνησυχοῦν. Δὲν ξέρουν τί γίνεται ἔξω. Κάθε θόρυβος — ἀκόμα καὶ ὁ παράμικρότερος — μπορεῖ νὰ σημάϊν κίνδυνο θανάτου γιὰ ὄλους σ' ἐκεῖνο τὸ ἐφιαλτικὸ μέρος.

Μὰ σὲ λίγο γίνεται φανερὸ πὺς ἡ βοῆ τῆ φορά αὐτῆ, δὲν σημαίνει κίνδυνο μόνον γι' αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ γιὰ κείνους ἀκόμα πὺ τοὺς ἔχουν αἰχμαλωτίσει!

Πραγματικά: Ἀπὸ τὰ διάφορα κελλιὰ ἀκούγονται λυσ-

σασμένες κραυγές τρόμου, τῶν ἀγριανθρώπων πὺ τοὺς ἔχουν ρίξει ἔδω μέσα. Οἱ πόρτες τῶν κελλιῶν ὅπου εἶναι φυλακισμένα τὰ τερατώδη «ἀλογα - νυχτερίδες», ἀνοίγουν βιαστικὰ καὶ ἀκούγεται τὸ ποδοβολητὸ τους στὶς στενὲς σκάλες καθὼς τρέχουν γιὰ ἔξω. Οἱ φωνές τῶν ἀγριανθρώπων ἀπ' ἔξω γίνονται πὺ ἔξαλλες καὶ πὺ τρομαγμένες. Ἡ βοῆ πλησιάζει ὀλονένα καὶ γιγαντώνεται.

—Μὰ τί συμβαίνει, Θεέ μου; λέει ἡ Ντάινα καὶ τὰ μάτια τῆς μεγαλώνουν ἀπὸ τὴ φρίκη μὲσα στὸ σκοτάδι.

Τὸ πτεροκόπημα τῶν φτερωτῶν ἀλόγων πὺ ἀκούγεται ξαφνικὰ ἀπ' ἔξω, τοὺς δίνει τὴν ἀπάντησι. Οἱ ἀγριανθρώποι φεύγουν! Τοὺς ἐγκαταλείπουν μόνους μὲσα στὴ φυλακὴ τους! Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ὅμως ἀκούγεται ν' ἀπομακρύνεται ὁ θόρυβος αὐτῶν πὺ φεύγουν, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ τρομερὴ βοῆ πλησιάζει ὀλονένα καὶ περισσότερο. Οἱ αἰγμάλωτοι νοιώθουν πὺς τὸ ἔδαφος ἀρχίζει νὰ τρέμῃ ἀνάλαφρα κάτω ἀπὸ τὰ κορμιά τους, ὅπως εἶναι ξαπλωμένοι στὴ γῆ.

—Φαίνεται πὺς πλησιάζουν τίποτε γιγάντια τέρατα! λέει ὁ Τζόε ἀνήσυχτα. Τέρατα πὺ οἱ ἐχθροὶ μας τὰ τρέμουν, ἀν κρίνωμὲ ἀπὸ τὸν πανικὸ μὲ τὸν ὅποῖον ξεσηκώθηκαν καὶ ἔφυγαν παίρνοντας μαζί τους καὶ τὰ κολασμένα ἄλογά τους.

—Ἐχεις δίκιο! μουρμουρί-

ζει ή Ντάινα. Για να τρέμη ξ-
ται ή γή, θα πρέπει να είναι
πελώρια. Και για να φοβούν-
ται ως κι' αυτό που μάς
έχουν απαγάγει και που έδω
είναι τὸ βασίλειό τους, θα πη
πώς είναι και φοβερά επικίν-
δυνα. Θαρρῶ πώς... τὴν έχο-
με πολὺ άσχημα...

Ἡ γή τρέμει τώρα φοβερά.
Σάν να χορευή.

—Ἐφτασαν πολὺ κοντά !
λέει ὁ Τζόε. Θα πρέπει να βρί-
σκονται έξω από τὴ φυλακή
μας. Μιά ελπίδα μόνο έχω :
Νά είναι τόσο μεγάλα που να
μη χωρᾶνε να μπουνε μέσα ἐ-
δῶ !

Πραγματικά ὁ πράκτωρ
τῆς Ἐφ Μπι Ἄϊ έχει ἀπόλυ-
το δίκιο. Θυμᾶται πὸς ἡ εἰ-
σοδος τῆς παράξενης κυψέλης
τῶν φτερωτῶν ἀλόγων, είναι
μιὰ μικρὴ ὄλοστρόγγυλη τρύ-
πα σὲ ἐπάνω μέρος τῆς, ἀπ'
ὅπου τὰ φτερωτὰ τέρατα περ-
νοῦσαν με δυσκολία διπλώνον-
τας τὰ πόδια τους σὲ τρεῖς
κλειδώσεις, για να τὸ κατα-
φέρουν. Μὰ δὲν προλαβαίνουν
να ἐλπίσουν πολὺ με τὰ λό-
για τοῦ Τζόε. Ἀκοῦν ὀλόγουρά
τους δυνατοῦς κρότους. Σάν
ὀλόκληρος ὁ συνοικισμὸς τῶν
κυψελῶν τῶν τεράτων να κα-
τεδαφίζεται. Καὶ ξαφνικά ὀλό-
κληρὴ ἡ δικὴ τους κυψέλη ση-
κώνεται σὲν ἀέρα σάν να
τὴν ἄρπαξε κάποιο τιτάνιο
χέρι. Μέσα σὲ δευτερόλεπτα,
οἱ τρεῖς γήινοι, ἀπὸ κεί που
βρίσκονταν αἰχμάλωτοὶ μέσα
σὲ μιὰ κολασμένη και ὀλοσκό-
τεινὴ φυλακή, βρίσκονται τώ-

ρα σὲ ὕπαιθρο, κάτω ἀπὸ τὸν
συννεφιασμένο οὐρανό.

Χίλιες φορὲς καλύτερα να
ἐξακολουθοῦσαν να μένουν φυ-
λακισμένοι. Αὐτὸ που ἀντικρύ-
ζουν τὰ μάτια τους είναι ζων-
τανὸς ἐπίφλητης. Ἀληθινοὶ Τι-
τάνες είναι αὐτοὶ που ἔχουν
κάνει τὴν ἐπιδρομὴ ἐκείνη σὲ
χωριὸ τῶν φτερωτῶν ἀλόγων.
Εἶναι κάτι ἐξώκοσμα τέρατα
που τὸ ὕψος τους ξεπερνᾶει
τὰ τέσσερα μέτρα. Δὲν μπο-
ρεῖ κανεὶς να πη εὐκολα ἀ-
πὸ τὴν ἀρχὴ ἂν πρόκειται για
ζωντανὰ πλάσματα ἢ για ῥο-
μπότ. Τὸ κορμὶ τους είναι γυ-
μνὸ ὀλόκληρο ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα
μικρὸ ὕφασμα σάν μαγιὼ που
φοροῦν σὲ μέση. Ἡ σάρκα
τους είναι λεία και ἄτριχη
σάν πλαστικὴ ὕλη. Ἐκείνο
που εἶναι πραγματικά ἀνα-
τριχιαστικὸ εἶναι τὸ κεφάλι
τους. Στὸ σχῆμα μοιάζει μ' ἕ-
να πελώριο αὐγὸ. Μὰ πάνω
σ' αὐτὸ τὸ πελώριο κεφάλι
δὲν ὑπάρχουν σάρκινα ὄργανα
ὀπως σὲ τοὺς ἀνθρώπους,
ἀλλὰ μηχανικά! Ἐνῶ ὀλο τὸ
ἄλλο κορμὶ μοιάζει με ζων-
τανοῦ ὄντος, τὸ κεφάλι φαί-
νεται σάν μηχανὴ με πλῆθος
συσκευῆς. Τὸ στόμα είναι μιὰ
τρύπα τετράγωνη, μέσα ἀπὸ
τὴν ὀποία δὲν βλέπετε οὔτε ὀ-
λα, οὔτε δόντια. Ἡ μύτη τους
καὶ τὰ μάτια, είναι κάτι ἀλ-
λόκοτες συσκευῆς, που μοιά-
ζουν με λυχνίες και βυθίζον-
ται σὲ ἐσωτερικὸ τοῦ κρανί-
ου ἀπὸ κάτι ὀλοστρόγγυλες
τρύπες με προεξέχουσες πε-
ριφέρειες. Στὴ θέσι τῶν αὐ-

τιών, έχουν κάτι αληθινά τεράστια ήχητικά μηχανήματα κυκλικού σχήματος που πετούν τουλάχιστον μισό μέτρο έξω από το φρικώδες κεφάλι τους. Τίποτε άλλο δεν υπάρχει εκεί πάνω. Ούτε μια τρίχα, ούτε η παραμικρότερη ανωμαλία πάνω στο λείο, τεντωμένο δέρμα...

ΕΝΑ ΑΠΟ τὰ εξώκοσμα αὐτὰ τέρατα, κρατάει στα χέρια του ολόκληρη τὴν κυψελωτὴ φυλακὴ τους, πού εἶναι ἓνα οἶκημα πέντε μέτρων ὕψους, σὰν νὰ κρατᾷ κανένα πακετάκι μπαμπακιού. Μὲ μιὰ ἀπλούστατη κίνηση τινάζει τὴν κυψελὴ πέρα καὶ ἡ τελευταία αὐτὴ πᾶει καὶ πέφτει καμμιὰ δεκαριά μέτρα μακρύτερα καὶ διαλύεται σὲ χίλια κομμάτια. "Ἄλλα τέρατα τὸ ἴδιο πελώρια καὶ φρικιαστικά μ' αὐτὸ πού στέκει πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, ξερριζώνουν τὶς ὑπόλοιπες κυψέλες τῶν φτερωτῶν ἀλόγων, πού ἀκολουθοῦν μιὰ - μιὰ τὴν τύχη τῆς δικῆς τους.

Ὁ Τζόε μὲ μιὰ ματιὰ ἀναμετράει τὴν κατάστασι. Ὁ γενναῖος πράκτωρ τῆς "Εφ Μπὶ "Αἰ καταλαβαίνει πὼς δὲν τοὺς ἀπομένει καμμιὰ ἐλπίδα γιὰ νὰ γλυτώσουν.

—Φύγε ἐσύ, Ρένα!, φωνάζει ἐπιτακτικὰ στὴ μικρὴ Ἑλληνοπούλα. Ἐσὺ μπορεῖς νὰ φύ-

γης. Φύγε νὰ γλυτώσης καὶ νὰ εἰδοποιήσης τὸν Τάν γιὰ τὴν τύχη μας.

—Θὰ μείνω μαζί σας ὅ,τι καὶ νὰ γίνῃ! ἀποκρίνεται μὲ ὕφος πού δείχνει πὼς δὲν ἐπιδέχεται ἀντιρρηση τὸ ἀτρόμητο κορίτσι.

—Εἶσαι τρελλή! Τί θὰ κερδίσης;, φωνάζει κι' ἡ Ντάινα προσπαθώντας νὰ τὴν πείσῃ. Δὲν βλέπεις ὅτι εἴμαστε καταδικασμένοι; Τὰ τέρατα θὰ μᾶς σκοτώσουν ἀμέσως! Φύγε ὅσο εἶναι καιρός! Ἐσὺ ἔχεις τὸν τρόπο νὰ χαθῆς ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τους!

—Θὰ μείνω!, ξαναλέει ἡ Ρένα στὸν ἴδιο ἥρεμο τόνο. Δὲν βλέπω νὰ ἔχουν διαθέσει νὰ μᾶς σκοτώσουν... Τουλάχιστον αὐτὸς ὁ ψηλὸς πού εἶναι ἀπὸ πάνω μας... "Ἄν ἦταν θὰ τὸ εἶχε κάνει κιόλας. Ἴσως θελῆσουν νὰ μᾶς αἰχμαλωτίσουν. "Ἄν γίνῃ ἔτσι, πρέπει νὰ μαι μαζί σας, ὥστε νὰ μπορῶ νὰ ὀδηγήσω τὸν Τάν στὸν νέο τόπο τῆς αἰχμαλωσίας μας. Ἄλλοιῶτα θὰ χαθοῦν τὰ ἴχνη σας καὶ κανεὶς δὲν θὰ μπορῇ νὰ σᾶς ξαναβρῇ!

—Φύγε! Μὴ κινδυνεύεις ἄδικαι!, μουγκρίζει ὁ Τζόε μὲ ἀληθινὸ θυμὸ.

Μὰ τὸ τέρας πού ἔχει ξεριζώσει τὴ φυλακὴ τους, σκύβει κιόλας ἀπὸ πάνω τους. Μὲ μιὰ κίνηση πού δείχνει πὼς δὲν καταβάλλει καμμιὰ ἀπολύτως προσπάθεια, σηκώνει στὰ γιγάντια χέρια του τὸν Τζόε Μάρτιν ἔτσι ὅπως εἶναι δεμένος καὶ ὁ τελευταῖος

αυτός μοιάζει με βρέφος μέσα ειδή οικήματα των φτερωτών στην άγκαλιά του Τιτάνος!

Πριν καταλάβει κανείς να σκεφθή τίποτε, και την ώρα που η Ντάινα ξεφωνίζει με φρίκη καθώς βλέπει το τέρας να αρπάξει το μνηστήρα της, ένα δεύτερο παίρνει στα χέρια του αυτήν την ίδια κι' ένα τρίτο τη Ρένα. Μετά χωρίς καμμιχ καθυστέρηση τραβούν προς την κατεύθυνση της ζούγκλας από τον ίδιο δρόμο που έχουν ξερθεί, γιατί οι γήινοι βλέπουν ολοκάθαρα κάτω στα χορτάρια τα πελώρια και βαθεία άποτυπώματα των ποδιών τους. Σε λίγα λεπτά της ώρας έχουν χαθή μέσα στην απέραντη έκταση, την στρωμένη με την παρθένα και πολύχρωμη βλάστηση που άφθοει σε όλα εκείνα τα μέρη του πλανήτη Κέμεπ.

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΩΝ ΤΙΤΑΝΩΝ

Ο ΤΑΝ έχει φθάσει στην τοποθεσία του φρικτού εκείνου συνοικισμού των φτερωτών αλόγων και με τα μάτια γεμάτα ανησυχία και με αγωνία στην καρδιά βλέπει ότι οι τρεις αγαπημένοι του σύντροφοι, ο Τζόε, η Ρένα και η Ντάινα έχουν εξαφανισθή.

Στην αρχή δεν είχε προσέξει πώς τα πελώρια κυψελο-

ειδή οικήματα των φτερωτών αλόγων δεν είναι πια άκριβως στη θέση που βρίσκονταν και πρώτα. "Όταν το άνακαλύπτει νοιώθει μια ανατριχίλα ως τον διαπερνά δόλοκληρον. Τι κολασμένα Όντα πρέπει να είναι αυτά που είχαν τη δύναμη να σηκώσουν στα χέρια τους τα θεώρατα έτουτα οικήματα των πέντε μέτρων;

Με την ψυχή στο στόμα, αρχίζει να ψάχνη τριγύρω και

«Σε λίγα λεπτά της ώρας έχουν χαθεί μέσα στην απέραντη έκταση»

δέν άργεί νά ανακαλύψη στή χλόη τά ίχνη τών πελωρίων ποδιών τών Τιτάνων: Τά άκολουθεΐ γιά λίγο, καί βλέπει πώς κατευθύνονται στή ζούγκλα από τήν αντίθετη πλευρά μ' αυτήν πού έχει έρθει αυτός. Πρέπει νά άκολουθήση τά ίχνη αυτά τώ γρηγορώτερο, μά δέν μπορεί νά τώ κάνει τώρα. Δέν μπορεί νά αφήση τόν άραπάκο, τόν Τζίπου, ολομόναχον μέσα στο δάσος αυτό, με τούς χίλιους άγνωστους κινδύνους. "Ετσι με τήν καρδιά γεμάτη άπελπισία άποφασίζει πώς πρέπει πρώτα νά γυρίση νά πάρη μαζί του τόν Τζίπου. Μπορεί γι' αυτόν ή άπόστασις αυτή νά είναι άστεία σέ χρονική διάρκεια, άφου μπορεί νά τή διαύση μέσα σέ δέκατα του δευτερολέπτου. Ο άραπάκος όμως πρέπει νά έρθη περπατώντας όλον αυτόν τόν δρόμο, πού ο Τιτν ούτε ξέρει πόσος είναι καί πόση ώρα θα τούς φάη. Πάντως δέν μπορεί νά γίνη άλλοιώτικα. Τό υπερκόσμιο άγόρι χαμηλώνει τά μάτια του καί συγκεντρώνει τή σκέψη του. Με τόν μαγικό του τρόπο βρίσκεται τήν ίδια στιγμή στο μέρος πού είχε αφήσει τόν Τζίπου. Δέν τόν βλέπει πουθενά ολόγυρα. Θυμάται όμως, πώς ο διαβολεμένος άραπάκος είναι καμουφλαρισμένος με μιá πολύχρωμη φυλλωσιά από κείνες πού άφθονούν ολόγυρα, καί φυσικά δέν είναι δυνατόν νά τόν ξεχωρίση εκεί μέσα.

—Τζίπου!; φωνάζει, προσέχοντας νά μήν άκούγεται καί

πολύ μακριά, πράγμα πού είναι πάντοτε έπικίνδυνο.

"Ενας θάμνος, πού βρίσκεται δυό - τρία βήματα πιό πέρα από τώ υπερκόσμιο άγόρι. Ξετινάζεται ξαφνικά καί από μέσα πηδάει ο Τζίπου με μιá θριαμβευτική λάμψη στα μάτια.

—Παρών, Μάσα!, φωνάζει χαρούμενος. "Εσύ είπες Τζίπους δέν κουνηθεί καθόλου όσο λείπει, Τζίπους αυτός πολύ ύπάκουος, Μάσα! Μέχρι μύγα τσιμπούσες αυτός σέ μύτη. Τζίπους δέν έδιωξες αυτή! Δέν έξυσες μύτη σου!

—Καλά καλά, τού λέει ο Τάν, πού ή ψυχή του είναι τόσο γεμάτη άνησυχία, ώστε για πρώτη φορά δέν έχει κέφι ν' άκούη τις τρέλλες του. "Αν είσαι έτοιμος άς ξεκινήμε. Πρέπει νά κάνωμε όσο γρηγορώτερα μπορούμε γιά νά ξαναβρούμε τόν κύριο Μάρτιν καί τις δυό κοπέλλες. Δέν βρήκα κανέναν εκεί πού πήγα.

—Τζίπους έτοιμος! λέει ο άραπάκος βιαστικά. Μπορείς ξεκινήσεις μαζί σου, Μάσα. "Ομως έσύ περπατάς όπως Τζίπου καί όχι όπως έσύ, Μάσα! Καί αν έρθη έσένα κανεις κόλπο σου, χαθής άξαφνα, Μάσα, ειδοποίησες φτώχος Τζίπους πιό πριν! Τζίπους περπατάει πλάι σου, γυρίσεις ξαφνικά δέν δής έσένα, μπορείς πάθει... κόλπο!

Ο Τάν τόν σπράχνει άνάλαφρα μπροστά καί ξεκινούν.

—Βιάσου!, τού λέει τώ υπερκόσμιο άγόρι. Κάνε όσο γρηγορώτερα μπορείς. Από

την ταχύτητά μας εξαρτάται αν θά ξαναβρούμε ποτέ ζωντανούς τους φίλους μας.

— Ώ, Μάσα!, ξεφωνίζει ο Τζίπου με τρόμο. 'Αλήθεια λές εσύ Τζίπου; 'Αν είσαι έτσι τότε άσε φτωχό Τζίπου. Τρέξεις εσύ μόνος σου, Μάσα! 'Εσύ πολύ γρηγορώτερο από Τζίπου τρέξεις, σώσεις αυτούς! Τζίπους περιμένεις έσένα.

— Όχι, Τζίπου!, λέει συγκινημένος ο Τάν, που ξέρει ότι ο άραπάκος φοβάται πολύ να μένη μόνος του μέσα σ' εκείνη την άγνωστη ζούγκλα, αλλά το λέει από τη μεγάλη του αγάπη για τον άφεντικό του τον Τζόε και τους ύπόλοιπους συντρόφους του.

— Όχι! Δέν πρέπει να χαθή κανείς μας. Ούτε αυτοί, αλλά ούτε κι' εσύ! Κάνε, λοιπόν, γρήγορα. Κούνα τα ποδαράκια σου με όση μεγαλύτερη ταχύτητα μπορείς για να φτάσωμε στην ώρα μας.

Και ο φτωχός Τζίπου κουνάει στ' αλήθεια τα ποδαράκια του με μεγάλη γρηγοράδα. Τρέχει στο πλάι του Τάν, που φαίνεται σαν να μη κουράζεται καθόλου με το τρέξιμο, λές και δέν έχει πλεμόνια μέσα στο στήθος του, που να φουσκώνουν και να λαχανιάζουν.

Φ ΤΑΝΟΥΝ στο ξέφωτο όπου ήταν ο καταυλισμός των φτερωτών άλλων. Δέν περνούν όμως άνάμεσα από το ξέφωτο. Τα φοβερά «άλογα - νυχτερίδες» μπορεί από στιγμή

σε στιγμή νά επιστρέψουν σ' αυτό το μέρος. Κρύβονται άνάμεσα στις πυκνές, πολύχρωμες φυλλωσιές και προχωρούν στην άκρη της ζούγκλας μέχρι που να φτάσουν στο σημείο όπου ο Τάν είχε δη να κατευθύνωνται τα ίχνη των τρομερών δυντων. Από κει και πέρα χώνονται πιά μέσα στο έσωτερικό της άδιαπέραστης και άνεξερεύνητης ζούγκλας. Δέν είναι καθόλου δύσκολο να παρακολουθήσουν τον δρόμο των τεράτων που έχουν άπαγάγει τους συντρόφους των. Το δάσος είναι τόσο πυκνό ώστε όπου πέρασαν τα πελώρια τέρατα, έχουν αφήσει όλόκληρα μονοπάτια που εύκολύνουν και τους άστρωναύτες μας να περνούν. Μ' άλλ' αυτά όμως έχουν χάσει πολλές ώρες. Ο Τάν λογαριάζει πως θάκκαναν τουλάχιστον ξέη ώρες μαζί με τον Τζίπου, για να περάσουν τη ζούγκλα και να φτάσουν στο ξέφωτο των φτερωτών άλλων.

Ο άραπάκος έχει ξεθεωθή κυριολεκτικά ο δυστυχής. 'Η γλώσσα του έχει κρεμαστεί έξω από το στόμα του σαν να είναι κρένενα σκυλι ράτσας. Τα όλοστρόγγυλα ματάκια του έχουν άλλοιθωρίσει. Μα τιδ πολύ άπ' όλα φαίνεται πεισμωνμένος με τον Τάν, που δέν μοιάζει να έξη περπατήσει περισσότερο από εκατό ή διακόσια μέτρα, κι' αυτά με το πάσο του.

— Ώ, Μάσα!, λέει κάθε τόσο που στέκεται μια στιγμή

μούλα γιὰ νά πάρη ἀνάσα. Ἐ-
σὺ πολὺ σπουδαῖος δρομέας,
Μάσα Τάν! Μπορούσες βγῆς
Ὀλυμπιονίκης πολλές φορές!
Περάσεις ὄλους δρομεῖς ἔρ-
θεις πρῶτος, πολὺς κόσμος
θαυμάσεις ἐσένα! Χειροκροτῆ
ματα πολλὰ μαζέψης! "Αδικο
φτωχοῦ Τζίπου βγάζεις γλῶσ
σα μέσα ἐτοῦτο δάσος! Χά-
νεις... μέλλον σου, Μάσα!

Ὁ Τάν ὅμως δὲν λαχταρά-
ει νά γίνῃ ὀλυμπιονίκης. Ἐ-
κεῖνο ποῦ θέλει, εἶναι νά προ-
λάβῃ νά σώσῃ τοὺς συντρό-
φους του. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο
πηγαίνει μπροστά κι' ὁ Τζίπ-
ου ὄλο σφίγγεται γιὰ νά τὸν
φτάσῃ, χωρὶς ποτὲ νά τὸ κα-
ταφέρῃ.

Μὰ ξαφνικῶς, σὲ μιὰ στιγ-
μῇ, ποῦ ὁ Τάν τρέχει χωρὶς
νά κυττάξῃ πίσω του, ἀκούει
ἕνα τρομαγμένο ξεφωνητὸ τοῦ
μικροῦ ἀραπάκου:

—ὦ, Μάσα!

Τὸ ὑπερκόσμο ἀγόρι στέ-
κεται καὶ γυρίζει τὸ κεφάλι
του ξαφνιασμένο. "Ὅσο ὅμως
κι' ἂν γουρλώνει τὰ ὑπέροχα
μάτια του, δὲν μπορεῖ που-
θενά νά διακρίνῃ τὸν Τζίπου!
Λές καὶ ἔχει ἀνοιξεί ἡ γῆ καὶ
τὸν κατάπιε!

Ὁ Τάν χλωμιάζει. Γυρίζει
μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω,
σὸ μέρος ποῦ μόλις προηγου
μένως ἀκουγε τὸν ἀραπάκο
νά λαχανιάζῃ. Ἐρεῖ ὅτι δὲν
μπορεῖ νά γελιέται. Ἡ ἀκοή
του εἶναι τόσο ἀναπτυγμένη,
ποῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νά κά-
νῃ λάθος. Δὲν εἶναι οὔτε τρία
δευτερόλεπτα ποῦ ἀκουγε τὴ
λαχανιασμένη ἀνάσα τοῦ Τζί-

που πίσω του νά τὸν ἀκολου-
θᾷ. Τί ἔγινε, λοιπόν; Πῶς χά-
θηκε τόσο ἀπτόμα; Τὸ ὑπερ-
κόσμο ἀγόρι νοιώθει ὅτι πά-
ει νά τρελλαθῇ. Κυττάζει ἀ-
κόμα καὶ κάτω, μήπως εἶναι
πουθενά σκαμμένη καμμιὰ πα-
γίδα καὶ ὁ δύστυχος ἀραπά-
κος ἔχει πέσει μέσα. Μάταια
ὅμως. Οὔτε κάτι τέτοιο δὲν
συμβαίνει...

ΣΤΟ ΒΩΜΟ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

ΤΑ ΦΟΒΕΡΑ
τέρατα ποῦ ἔ-
χουν ἀρπάξει
τὸν Τζόε, τὴν
Ντάινα καὶ τὴ
Ρένα, τρέχουν
σὲν ἀστραπή
μέσα σὸ παρ-
θένο δάσος. Ἡ
βλάστησις εἶ-

ναι τρομερὰ πυκνῇ, ἀλλὰ τὰ
"ὄντα αὐτὰ εἶναι τρομακτικὰ.
Σὲν νά εἶναι ἄρματα μάχης,
περνοῦν χωρὶς τίποτε νά τὰ
ἐμποδίξῃ. Τὰ πάντα συντρίβον-
ται μὲ φοβερὸ θόρυβο σὸ διά-
βα τους ἢ μᾶλλον, σὸ διάβα
ἐκεῖνου ποῦ πηγαινέι μόνο του
μπροστά, γιὰτὶ ὕστερα ἔρχον-
ται ἀπὸ πίσω του ὄλα τὰ ἄλ-
λα, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ
αὐτὰ ποῦ κρατοῦν τοὺς αἰχ-
αλώτους.

Τὸ ταξεῖδι τῶν ἀστροναυ-
τῶν εἶναι πραγματικὰ ἐφιαλ-
τικό. Μέσα σὲ μιὰ ἀφάνταστη
ἀγωνία περνοῦν οἱ στιγμῆς.
"Ὅλοι περιμένουν πῶς ἀπὸ σι-
γῆ σὲ στιγμῇ, τὸ κεφάλι τους
θὰ συντριβῇ πάνω σὸν κορ-

μό κάποιου δέντρου καθώς περνούν με τόση βιγνιγώδη ταχύτητα. Δέν συμβαίνει όμως τίποτα τέτοιο. Τα τέρατα που τους κρατούν στα χέρια τους προσέχουν πάρα πολύ για την άκεραιότητα των αϊχμαλώτων τους.

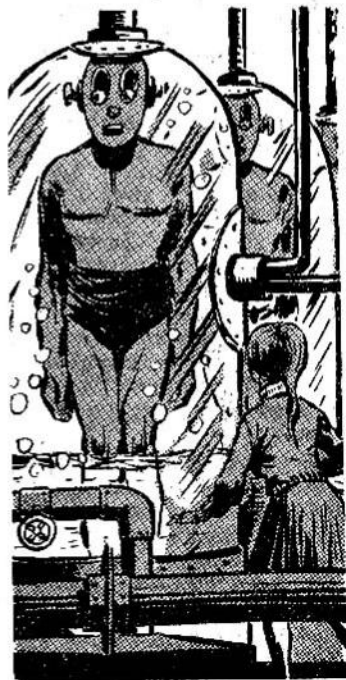
Άρκετες ώρες κυλούν σ' αυτή την αγωνία. Τέλος, σιγά - σιγά, το δάσος δλόγυρά τους αρχίζει ν' αραϊώνει. Τώρα τα τέρατα που κρατούν τους αϊχμαλώτους, παύουν πια ν' ατρέχουν σ' εμιά γραμμή τ' ένα πίσω από τ' άλλο πάνω στο μονοπάτι που ανοίγει τ' πρώτο. Πηγαίνουν σ' ένα μπουλουκι και η ταχύτητά τους γίνεται ακόμα μεγαλύτερη. Σ' ελίγα λεπτά τ' δάσος τελειώνει δλότεια. Βγαίνουν σ' έναν με γάλο κάμπο. Στ' δ βάθος του, διαγράφονται κατακίτρινα, σάν χτισμένα από ατόφιο χρυσάφι, τ' ατείχη μίας πολιτείας. Δέν υπάρχει καμμιά αμφιβολία πώς δ προορισμός τους είναι αυτός, γιατί τ' τεράστια τέρατα τραθούν δλοταχώς για εκεί.

Δέν κάνουν περισσότερο από πέντε λεπτά για ν' αφάσουν. Μιά πελώρια πύλη ανοίγει πάνω στ' αγιαντιαία τείχη και τ' τέρατα μαζί με τους αϊχμαλώτους των μπαίνουν μέσα απ' αυτήν.

Όι αστροναύτες τ' ης Γης, μ' δλη τ' ην τραγική σ' αλήθεια θέσι που βρίσκονται, δέν παραλείπουν ν' αυττάζουν δλόγυρά τους τ' αέρη που περνούν. "Ίσως τους χρειαστ' η ν' ξέρουν τ' ατατόπια. Άκόμα

δέν ξέρουν τίποτε για τ' οποιά είναι η τύχη που τους ετοιμάζουν τ' αφιαλτικά "Όντα που τους έχουν στ' αέρια τους.

Τ' οικήματα τ' ης πολιτείας αούτ' ης είναι πολύ παράξενα. Άσφαλώς τέτοια πόλι δέν τ' ην φαντάστηκαν ποτέ οι αστροναύτες μας δχι μόνο πριν ξεκινήσουν από τ' η Γ' η, αλλά και μετά από δλους τους κόσμους, και τ' α παράδοξα πράγματα που είδαν τ' α μάτια τους. "Όλα

«Βρίσκεται μπροστά στ' ον τρομακτικό Πρώτο Τιτάνα».

της τὰ σπίτια εἶναι μεταλλικά καὶ εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο κατακίτρινον μέταλλο ποῦ ἦταν φτιαγμένα καὶ τὰ γιγαντιαία τείχη ποῦ τὴν τυλίγουν γύρω - γύρω. Καὶ ὅλα τὰ σπίτια ἔχουν τὸ ἴδιο μέγεθος μεταξύ τους καὶ τὸ ἴδιο σχῆμα. Μοιάζουν μὲ κλουβιά καὶ δὲν ἔχουν οὔτε πόρτες οὔτε παράθυρα, ἔτσι ποῦ νὰ σὲ βάζουν σὲ περιέργεια, πῶς ἀραγε νὰ μπαίνω-θγαίνουν ἐκεῖ μέσα τὰ "ὄντα ποῦ τὰ κατοικοῦν. "Ὅσο δὲ κι' ἂν οἱ ἀστροναῦτες γουρλώνουν τὰ μάτια τους γιὰ νὰ διακρίνουν τὰ "ὄντα ἐκεῖνα ποῦ θὰ κατοικοῦν ἐτούτη τὴν πόλι, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ καταφέρουν. "Ὅλοι οἱ δρόμοι — ποῦ κι' αὐτοὶ εἶναι στρωμένοι μὲ τὸ ἴδιο κίτρινο μέταλλο — εἶναι ἐντελῶς ἔρημοι. Ἡ πολιτεία ἐτούτη φαίνεται σὰν πεθαμένη! Ψυχὴ ζωσα δὲν διακρίνεται πουθενά, ἢ δὲ σιγὴ ποῦ ἐπικρατεῖ παντοῦ ἀπὸ τὴ μιά της ἄκρη μέχρι τὴν ἄλλη, εἶναι πιὸ νεκρική κι' ἀπὸ τὴ σιγὴ τοῦ νεκροταφείου.

Ρίγη ἀνατριχίλας διαπερνοῦν τὰ σώματα τῶν τριῶν αἰχμαλώτων. Ὡστόσο οἱ ἀπαγωγεῖς τους δὲν φαίνονται ὅτι καταλαβαίνουν τίποτε ἀπὸ τὰ συναισθήματα αὐτῶν ποῦ κρατοῦν στὰ χέρια τους. Τους κρατοῦν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μὲ τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἀδιαφορία ποῦ θὰ κρατοῦσε ὁποιοσδήποτε μιά ἀδεια βαλίτσα.

Περνοῦν πολλοὺς δρόμους ἔτσι. Τίποτε δὲν δείχνει ἂν

προχωροῦν πρὸς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, ἢ ἀπομακρύνονται ἀπ' αὐτό. Καμμὴ βοή, κανένας ψίθυρος πουθενά. Κανένα οἶκημα γύρω τους δὲν ἀλλάζει σχῆμα ἀπὸ τὰ προηγούμενα ποῦ στέκουν στὴ σειρά, σὲ ὁλόδια τετράγωνα. Κανένα δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο, καὶ κανένα μικρότερο. Οὔτε ἕναν διαβάτη δὲν συνάντησαν πουθενά στοὺς δρόμους, ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ πέρασαν τὰ τείχη καὶ μῆκαν ἐδῶ μέσα.

—Κοντεύω νὰ τρελλαθῶ ! μουρμουρίζει ἡ Ντάινα, ποῦ πραγματικά πηγαίνει νὰ σαλέψη τὸ μυαλό της. Θὰ προτιμοῦσα νὰ ἔθλεπα καὶ νὰ ἀντιμετώπιζα τὸν χειρότερο κίνδυνο, παρὰ αὐτὴ τὴν ἄγρια καὶ κρύα ἐρημιά παντοῦ, καὶ αὐτὴ τὴν ἀτσαλένια ἀδιαφορία τῶν τρομερῶν αὐτῶν κύβων ποῦ ἀποτελοῦν τὰ οἰκήματα τῆς τρομερώτερης ἀκόμα πολιτείας!

—Κουράγιο! μουρμουρίζει ὁ Τζόε, προσπαθώντας νὰ τὴν καθησυχάση. "Ὅ,τι καὶ νάναι ὅπου καὶ νάναι, τὸ τρέξιμό αὐτὸ θὰ πρέπη νὰ σταματήση. Τότε θὰ δοῦμε ποῖα εἶναι ἡ μοῖρα μας!..

—Τὰ ὄντα αὐτὰ θὰ εἶναι οἱ Τιτάνες, γιὰ τοὺς ὁποίους μᾶς μίλησε ὁ βασιλιάς Λάο ! λέει σὲ μιὰ στιγμή ἡ Ρένα, ποῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἡ ἰδέα αὐτῆ στριφογυρίζει μέσα στοῦ μωαλό της.

Τὰ τέρατα τρέχουν πάντα σ' ἕνα μπουλοῦκι δίπλα - δίπλα, κι' ἔτσι δίνουν τὴν εὐκαιρία στοὺς γηϊνοὺς νὰ κουβεν-

τιάζουν με δυνατή φωνή, και να ακούγονται ό ένας από τον άλλον.

—Ναί, αποκρίνεται κι' ό Τζόε στά τελευταία λόγια τής Ρένας. Σίγουρα πρόκειται για τους Τιτάνες!

Δέν προλαβαίνουν να πουν τίποτε άλλο. Φαίνεται πώς έχουν επί τέλους φτάσει στον προορισμό τους. Τό τρέξιμο τών άπαγωγέων τους σταματά. Βρίσκονται κοντά σ' έναν κύβο που είναι μεγαλύτερος άπ' όλους τους άλλους που άποτελούν τά οικήματα τής παράδοξης αυτής πολιτείας. Ούτε αυτός δέν έχει μια πόρτα, ή ένα παράθυρο, και οι γήϊνοι μ' όλη τή δραματική θέσι τους, καθώς βλέπουν τά τέρατα που τους κρατούν να διευθύνονται καταπάνω του, διερωτώνται άπό που θα μπούν έκει μέσα. Η άπορία τους όμως αυτή δέν κρατά πολύ. Μόλις τά φοβερά αυτά Όντα πλησιάζουν στην μεταλλική πρόσοψι του κυβικού οικοδομήματος, ή τελευταία αυτή άρχίζει να άνω ψώνεται με ταχύτητα, μέχρι ένα ύψος πέντε μέτρων που έπι τρέπει στους άπαγωγείς τους να περάσουν άνετα μέσα. Όλα τά τέρατα μπαίνουν στον πελώριο κύβο, και ή έξωτερι κή του έπιφά-

νεια ξανακλείνει πίσω τους.

Τώρα τά βήματα τών Όντων που τους κουβαλάν, άντηχούν φοβερά μέσα στον μυστηριώδη διάδρομο στον όποιον βρίσκονται, και του όποιου οι μετάλλιοι τοίχοι λάμπουν σαν καθρέφτες άπ' όλες τες μεριές. Και ό φοβερός και καμπανιστός αυτός αντίλαλος, μεταδίδεται και πολλαπλασιάζεται πολλές φορές, και γίνεται μια έφιαλτική συμφωνία τρόμου, σαν πολλές χιλιάδες τέτοια τέρατα να τρέχουν όλόγυρά τους.

—Δέν έχω δη πιό κολασμένο μέρος άπ' αυτό! μουρμουρίζει με κάποιο άλλόκοτο δέος ό άτρόμητος πράκτωρ τής "Εφ Μπι "Αί.

Και δέν έχει άδικο. Ό διάδρομος μέσα στον όποιο βρίσκονται, έχει άστραφτερά τοιχώματα, δάπεδο και όροφή. Τά πάντα εκεί μέσα άντικαθρεφτίζονται άπό τό ένα τοίχωμα στο άλλο χιλιάδες φορές. Ό καθένας από τους άιχ-

μαλώτους βλέπει χιλιάδες φορές τό πρόσωπό του και τά πρόσωπα τών συντρόφων του! Χιλιάδες φορές έπίσης και τά τερατώδη πρόσωπα τών τρομερών Όντων που τους κουβαλάν στα χέρια τους. Χιλιά-

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οι άναγνώστες του ΤΑΝ να προσέχουν τήν ώρα που αγοράζουν τό τεύχος. Άν περιέχει τήν έγχρωμη εικόνα τής «Πινακοθήκης μας». Η εικόνα αυτή πρέπει να υπάρχει ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΥΧΗ.

δες αντίτυπα του καθενός τους μπλέκουν μέσα σ' έναν φανταστικό και έφιαλτικό χορό, μέσα σ' εκείνους τους διαδρόμους που κάθε λίγα μέτρα στρίβουν προς όλες τις κατευθύνσεις. Ένας φοβερός λαβύρινθος είναι αυτός που περνούν και ο Τζόε σκέπτεται με φρίκη ότι και αν ακόμα καταφέρουν να ελευθερωθούν και τους δοθή ή ευκαιρία να προσπαθήσουν να ξεφύγουν από δω μέσα, δεν θά μπορούσαν ποτέ να περάσουν τον λαβύρινθο αυτόν.

Και σαν να μη φτάνη που πολλαπλασιάζονται οι μορφές τους και οι μορφές των τεράτων που τους μεταφέρουν, πολλαπλασιάζονται ακόμα και τα βήματα των τελευταίων αυτών, των οποίων ο αντίλαλος, μπερδεύεται θαρρείς μέσα στον τρελλό χορό του άκεανού των προσώπων και γίνεται ένα τέτοιο χαώδες ανακάτωμα, που καμιά φαντασία ποτέ δεν θά μπορούσε να το συλλάβη.

—Θεέ μου! βογγάει η Ντάι να με φρίκη. Τι φοβερό που είναι αυτό τό ταξείδι! "Άς τελειώση! "Άς τελειώση πιά γιατί μου φαίνεται ότι θά τρελ λαθώ στ' αλήθεια!

—Κουράγιο! λέει ο Τζόε, και για ν' άκουσ τη αυτή τη φορά ανάμεσα στον τρομερό σάλο που έχει δημιουργηθή δολόγυρα, αναγκάζεται να ξεφωνίση με όλη τη δύναμη των πνευμόνων του.

«Η λέξις «κουράγιο» άνη-

χει σαν καμπάνα στα μεταλλίνα τοιχώματα των διαδρόμων και μεταβάλλεται κι' αυτή σ' ένα στοιχείο της τρομαχτικής συναυλίας της φρίκης. "Όμως σαν ο Θεός ν' άκουσε στ' αλήθεια την παράκλησι της Ντάινας, φαίνεται πως τό τρομερό τους ταξείδι έχει τελειώσει πιά. Η κολασμένη συνοδεία των τεράτων, στρίβοντας μια τελευταία στροφή των άτέλειωτων διαδρόμων, βρίσκειται μπροστά σ' έναν άτέλειωτο προθάλαμο. Στο βάθος του ύπάρχει μια μεγάλη τετράγωνη πόρτα, που τη στιγμή αυτή είναι κλειστή και μόλις διακρίνεται, τόσο είναι όμοια με τα μεταλλικά τοιχώματα του προθαλάμου. Καθώς όμως τα τερατώδη "Όντα που τους κρατούν αιχμαλώτους ζυγώνουν προς τό μέρος της πόρτας αυτής, η τελευταία άνοίγει μόνη της. Οι άπαγαγείς τους μπαίνουν μέσα άδιστακτα κρατώντας τους στην άγκαλιά τους σαν μωρά παιδιά. Δέν μπαίνουν όμως αυτή τη φορά παρά μόνο οι τρεις που κρατούν στα χέρια τους τον Τζόε, τη Ρένα, και τη Ντάινα: Οι υπόλοιποι μένουν άπ' έξω, και η πόρτα ξανακλείνει και τους χάνουν από τα μάτια τους.

Οι αιχμάλωτοι έχουν τώρα άλλα πράγματα να θαυμάσουν έδω μέσα στον καινούργιο χώρο που έχουν μπή. Είναι μια αίθουσα που κανείς δεν ξέρει να πη πόσο είναι τό μέγεθος της. Θά μπορούσες να την πής

χωρίς κίνδυνο να πέσης έξω στον χαρακτηρισμό σου, «αίθουσα της Τρέλλας»! Τα τοιχώματά της, τὸ δάπεδο καὶ ἡ ὄροφή της, ὅπως ἀκριβῶς συ νέβαινε καὶ στοὺς διαδρόμους ποὺ πέρασαν γιὰ νὰ φτάσουν ὡς ἐδῶ, ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὸ ἴδιο πάντοτε ἀστραφτερὸ μέταλλο, ποὺ εἶναι ἕνας ὀλοκάθαρος καθρέφτης. Οἱ αἰχμάλωτοι ὅπου καὶ νὰ στρέφουν βλέπον κατὰπληκτοὶ καὶ γεμάτοι δέος τὰ ὁμοιώματά τους, ἄλλοῦ ὅπως εἶναι στὴν πραγματικότητα, ἄλλοῦ ἀπομακρυσμένα, ὅν νὰ βρίσκονται ἑκατοντάδες μέτρα μακριά, κ' ἄλλοῦ διαστρεβλωμένα φρικιαστικά ἀπὸ τὶς γωνιές τοῦ δωματίου. Τὸ ἴδιο βλέπουν καὶ τὰ πρόσωπα, καὶ τὰ γιγάντια κορμιά τῶν ἀπαγωγίων τους, ποὺ πηγαίνουν ὀλόγισια σ' ἕνα

παράξενο καὶ ἐξωφρενικὸ "Ὀν, ποὺ κάθεται σ' ἕνα σημεῖο τοῦ ἀγνωστου χώρου ποὺ πιάνει αὐτὸ τὸ δωμάτιο.

Κανεὶς δὲν ξέρει, ἂν στὸ μέρος στὸ ὁποῖο στέκει τὸ "Ὀν αὐτό, εἶναι τὸ μέσον τοῦ δωματίου ἢ μιὰ ἄκρη του. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ ἀπὸ ποῦ ἀρχίζει καὶ ποῦ τελειώνει ἢ αἴθουσα αὐτὴ τῆς τρέλλας.

Τὸ "Ὀν εἶναι καθισμένο σ' ἕναν μικρὸ μεταλλικὸ κύβο ποὺ βοίσκεται μπροστὰ σ' ἕναν ἄλλον κύβο ἀπὸ τὸ ἴδιο πάντοτε μέταλλο, ἀλλὰ πολὺ μεγαλύτερον. Οἱ δυὸ αὐτοὶ κύβοι, μποροῦν νὰ παρομοιαστοῦν μόνο μὲ μιὰ καρέκλα μπροστὰ σ' ἕνα γραφεῖο. Ἐπάνω ὅμως στὸ γραφεῖο αὐτὸ ὑπάρχει ἕνας ὀλόκληρος ὠκεανὸς ἀπὸ παράξενα καὶ πο-

"Ω, ΜΑΣΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ!

Μικρὸς Τζίπους εὐχαριστεῖ πολὺ ἐσᾶς γιὰ ὑποδοχὴ ποὺ κάνατε σὲ «ΤΡΙΓΩΝΟ ΠΛΑΝΗΤΗ» περιοδικὸ δικό μου, Μάσα. Κύριος Γαληνὸς φώναξε ἐμένα καὶ εἶπε: «Μικρὸ Τζίπους, ἔχεις ἐσὺ πολλοὺς φίλους! Δύο χιλιάδες παιδιὰ ἀγόρασες, ἐσένα, πάρα πάνω ἀπὸ Μάσα Τάν! Ἀφοῦ τόσο σπουδαῖος εἶγινες, Μάσα Τζίπου, θὰ βγάλω κι' ἐγὼ κι' ἄλλο ξεχωριστὸ «τζάμπα» τεῦχος ἐσένα! Καὶ μάλιστα πολὺ σύντομα, σὲ δυὸ — τρεῖς βδομάδες πολὺ — πολὺ! «ὦ, Μάσα! Ἀκουσες ἐσεῖς; Κύριος Γαληνὸς εἶπε ἐμένα: «Μάσα Τζίπου», ἐπειδὴ ἔχεις φίλους, ἐσᾶς! Εὐχαριστῶ πολὺ—πολύ, Μάσα ἀναγνώστες!

Ὁ φίλος σας ΤΖΙΠΕΥΣ!

λύπλοκα μηχανήματα. Είναι φανερό ότι το "Όν εκείνο χειρίζεται μόνο του όλα αυτά τὰ μηχανήματα και μάλιστα με τη μεγαλύτερη ευκολία. Τὰ μακρυά, άσπρα δάχτυλά του τρέχουν στα τυφλά επάνω στη θάλασσα των διακοπών, και άνεβοκατεβάζουν πολλούς άπ' αυτούς, ενώ τὰ μάτια του είναι καρφωμένα πάνω στους αιχμαλώτους του, και τους κυττάζουν με άπληστία και μεγάλο ενδιαφέρον.

Είναι ένα μικροσκοπικό ανθρώπακι. Στα χαρακτηριστικά δέν διαφέρει και πολύ από τους άλλους κατοίκους του Κένεμπ. Είναι κι' αυτός άτριχος όλόκληρος, όπως κι' αυτοί. Μοιάζει πιο πολύ με τους ανθρώπους της χώρας του Λάο, παρά με εκείνης των Καταχθόνιων. Το δέρμα του μόνο είναι πιο σουρωμένο σαν του γέρικου φιδιού. Τα ματάκια του δλοστρόγγυλα και χωμένα μέσα στις κόγχες τους, τους παρατηρούν μ' ένα βλέμμα που θάλλεγες πως έχει περισσότερο κάτι σαν άπληστία, παρά κακία μέσα του.

—Ωραία ! Πολύ ωραία ! μουρμουρίζει με μια φωνή ξεδοντιάρας γριάς. Αυτό είναι πολύ ευγενικό αίμα που μου φέρατε τη φορά αυτή ! Μ' αυτό θά προσπαθήσω να φιάξω τον Πρώτο Τιτάνα μου, που θά με άνταπληρώσει στον θρόνο όταν πεθάνω — και μάλιστα την πίστη μου θαρρώ πως δέν είναι μακρυά πια αυτή ή μέρα... Όλόκληρα, εκατόν ογδόντα

χρόνια έχω στην πλάτη μου ! Καλώς όρισατε, πουλάκια μου !

Κάνει νόημα στα τέρατα που κρατούν τους γήϊνους, κι' εκείνα υπάκουα αφήνουν τους τελευταίους αυτούς κάτω στο πάτωμα, μπροστά στο μικροσκοπικό "Όν που τους μιλά.

Ό Τζόε, ή Ντάινα και ή Ρένα είναι άκόμα δεμένοι με τὰ δεσμά που τους έχουν βάλει οι Καταχθόνιοι. Μένουν έτσι άναγκαστικά γονατιστοί κάτω, μπροστά στο άλλόκοτο εκείνο πλάσμα που τους μιλά.

—Ποιός είσ' εσύ; λέει. ό Τζόε Μάρτιν με θάρρος. Με ποιο δικαίωμα μάς φέρατε εδώ μέσα παρά τη θέλησί μας; Άπαντήστε μου !

—Με ποιο δικαίωμα!, κάνει το "Όν με τη λεπτή και σφυριχτή σαν φιδιού φωνή του. Μά την πίστι μου, πολύ άστεία έρώτηση ! Έσείς με ποιο δικαίωμα πατάτε πάνω στον πλανήτη μου; Δέν είστε πλάσματα του Κένεμπ μία φορά !

—Όχι !, λέει ό Τζόε Μάρτιν. Έρχόμαστε από τη Γη !

—Από τη Γη ! Άπό τη Γη ! Έρχονται από τη Γη !, ψελλίζει ό ανθρώπακος σαν να κοροϊδεύη, και ταυτόχρονα κάνει παράξενα, ρυθμικά, κινήματα.

Μετά άπ' αυτό συνεχίζει στον ίδιο κοροϊδευτικό τόνο :

—Εδώ Νέα Υόρκη ! Έδώ Νέα Υόρκη ! Σας μεταδίδωμε το πρόγραμμά μας, που άκούγεται άπ' όλον τον κόσμο ! Είσατε Άμερικάνοι ;

--Ναί!, ἀποκρίνεται ὁ πρῶτος κτωρ τῆς "Εφ Μπὶ "Αἰ. "Εγὼ καὶ ἡ μνηστῆ μου ἀπὸ δῶ, εἰμαστέ "Αμερικανοὶ πολῖτες. "Ἡ ἄλλη κοπέλλα εἶναι ἀπὸ τὴν "Ἑλλάδα!

"Ὁ ἀνθρωπιᾶκος αὐτῆ τῆ φορὰ φαίνεται στ' ἀλήθεια κατὰπληκτος.

--Καὶ μοιάζει σὰν νὰ εἶναι κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸν ἴδιο πλανῆτη μᾶζι σας!, λέει γουρλώνοντας τὰ μάτια του, πού μοιάζουν μὲ μαῦρα στρογγυλὰ κουμπιά. Σὲ ποῖο ἡλιακὸ σύστημα βρίσκεται ἡ "Ἑλλάδα; Δὲν φαντάζομαι νὰ μὴν εἶναι στὸ δικό σας; Αὐτὰ θὰ εἶναι κατ'αστροφή!

--"Ἡ "Ἑλλάδα εἶναι κι' αὐτὴ μιὰ χώρα πάνω στὴ Γῆ!, φωνάζει ἡ Ρένα περήφανα. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχη σταθμὸ ὑπερβραχέων κυμάτων πού νὰ μπορῆς νὰ τὸν ἀκούσης ἐσὺ ἐδῶ πάνω, Τέρας, μὰ ἂν δὲν ὑπῆρχε αὐτὴ ἡ χώρα, καμμιά ἄλλη δὲν θὰ εἶχε τέτοιον σταθμὸ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσης καὶ νὰ μάθης τὴ γλῶσσα μας! Γιατὶ ὅλες οἱ ἐπιστῆμες καὶ οἱ τέχνες γεννήθηκαν πάνω σ' αὐτὴ τὴ χώρα!

--Διάβολε!, Διάβολε!, φωνάζει ὁλος ἐκπληξί ὁ ἀνθρωπιᾶκος μὲ τὴ φιδίσια φωνή του. Αὐτὸ τὸ αἷμα πού μου ἔφεραν σήμερα οἱ Τιτάνες μου εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐγενικό! "Ὅσο γι' αὐτὰ πού μαθαίνω ἀπὸ τὸ στόμα σου, μικρὸ μου τεράτακι -- ἡ ὄνομασία αὐτῆ πάει ἀσφαλῶς στὴ Ρένα, γιατί αὐτὴν κυττάζει μιλώντας -- εἶ-

ναι πραγματικῶς καταπληκτικὰ! "Ὅστε στὴ Γῆ οἱ ἐπιστῆμονες γεννιῶνται, ἔ; Τί θαυμαστός τόπος μὰ τὴν ἀλήθεια! "Εδῶ τρῶμε σαράντα χρόνια τῆς ζωῆς μας γιὰ νὰ μάθωμε μερικὰ κολουογράμματα! Θέλω νὰ μοῦ πῆτε μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ θαυμασιὰ πράματα τοῦ τόπου σας, πρὶν σὰς πάρω τὸ αἷμα ἀπὸ τὶς φλέβες σας!

"Ἐνα κρῦο ρίγος κατακυλάει στὶς ραχοκοκαλιές τους σ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ κυττοῦν μὲ φρίκη τὸ τέρας πού στέκει ἀπέναντί τους.

"Ὁ γεροντάκος, τοὺς χαμογελάει μὲ συμπάθεια, καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς καθησυχάση:

--Μὴ φοβάστε! Τὸ αἷμα σας θὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ κάτι μεγάλο! Θὰ εἶστε πολὺ ὑπερήφανοι ὅλως τὸ μάθετε! "Ἀρκεῖ νὰ σὰς πῶ διὸ πράματα: Πρῶτον, δὲν θὰ πεθάνετε ποτέ! "Ἐξ μείνετε ἀθάνατοι στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων! Δεύτερο, θὰ κυβερνήσετε τὸν πλανῆτη αὐτὸν πού πατάτε ἀπάνω του! Ναί! Θὰ τὸν κυβερνήσετε μετὰ ἀπὸ μένα! Καὶ οἱ τρεῖς σας! Γιατὶ μὲ τὸ δικό σας αἷμα θὰ κατασκευάσω τὸν πρῶτο Τιτᾶνα μου! Μὰ ἔτσι δὲν καταλαβαίνετε τί ἐννοῶ... "Ἐλάτε μαζί μου!

Τὸ «ἐλάτε μαζί μου» αὐτό, τὸ εἶπε μᾶλλον στὰ τρομερὰ του τέρατα, παρά στοὺς τρεῖς γῆινους. Οἱ Τιτάνες ἐκεῖνοι σκύβουν καὶ ἀρπάζουν ἀπὸ κάτω τὸν Τζόδε, τὴ Ρένα καὶ τὴν Ντάνα σὰν νᾶναι τὰ δέ-

ματά τους, πού τάχαν ακουμπήσει για λίγο νά ξεκουραστούν. "Υστερα ό άνθρωπάκος, γυρίζει έναν διακόπη από τους χιλιάδες πού υπάρχουν πάνω στον μεγάλο μεταλλικό κύβο. Μιά πελώρια πόρτα άνοίγει στο βάθος τής αίθουσας, και τότε μόνο για πρώτη φορά οί γήϊνοι καταφέρνουν νά μετρήσουν τόν μήκος τής άπίθανης αύτης σάλας.

Μπροστά στο γερόντιο, και πίσω οί τρείς Τιτάνες μέ τους αίχμαλώτους των στ' χέρια, βγαίνουν απ' αύτην τήν πόρτα, πού μόλις τήν περνούν κλείνει πίσω τους. Τώρα προχωρούν σ' έναν διάδρομο πού κάθε δυό - τρία μέτρα έχει κι' από δυό η τρία σκαλοπάτια. Φαίνεται πώς κατεβαίνουν στα ύπoγεια του πελώριου κύβου πού άποτελεί τόν πoλάτι του τρομεροῦ έκείνου "Οντος, πού

κυβερνάει αύτα τά κολασμένα τέρατα. Και καθώς κατεβαίνουν, τόν πλάσμα αυτό δέν σταματάει νά μιλάη κιόλας:

— "Ίσως σάς φάνηκε λίγο παράξενο, τερατάκια μου, πού σάς είπα πώς ό πλανήτης πού πατάτε είναι δικός μου! Κι' όμως δέν είναι ψέματα. 'Ασφαλώς έκείνος ό άτιμος ό Λάο, σάς είπε πώς αύτός είναι ό βασιλιάς του Κένεμπ. Λοιπόν, έγω πού μέ βλέπετε είμαι ό άδερφός του!

"Αθελα οί τρείς αίχμάλωτοι κάνουν ένα κίνημα γεμάτο έκπληξι στα λόγια αύτα.

— "Ναί!, είμαι ό άδερφός του Λάο!, ξαναλέει τόν "Ον καταλαβαίνοντας τήν άμφιβολία τους. Και είμαι μεγαλύτερος άδερφός του! 'Ενώ έπρεπε νάμαι άπάνω στο θρόνο του Κένεμπ, μά ό Λάο μέ πρόδωσε και πήρε τήν αρχή στα χέρια του! 'Εκμεταλλεύθηκε τόν μυστικό πού του έμπιστεύτηκε κι' έτσι καταχράστηκε τόν θρόνο μου! Θέλησε και νά μέ έξορίση σ' έναν άλλον κόσμο για νά γλυτώση από μένα, μά δέν τά κατάφερε... Τό έσκασα και ηρθα εδώ!

'Ο διάδρομος τώρα, έχει γίνει δλος μία σκάλα πού κατεβαίνει στ' έγκατα του Κένεμπ.

— Τόν μυστικό μου ήταν ένα σχέδιο. Ένα σχέδιο μεγαλειώδες! Του είχα πη: άδερφέ μου, κυβερνάω τώρα έναν κόσμο φθαρτό! Έναν κόσμο άπό "Οντα, πού μοιραία μία μέρα, μά σέ έκατό και σέ διακόσια χρόνια, θά πεθάνουν. Βρήκα όμως τόν τρόπο νά

«Στρέφει τὴν κάννη του, κατὰ τὴν ρίζα τοῦ παράξενου δέντρου».

γίω κυβερνήτης ἑνὸς κόσμου ἀπὸ ἀθανάτους! Καὶ τοῦ ἔδει-
ξα τὰ σχέδιά μου, τὰ ὁποῖα
μου στοίχισαν ὀδύνητα χρόνων
μελέτες! Τὰ σχέδιά μου, μὲ
τὰ ὁποῖα θὰ κατασκευάζα
τοὺς Τιτᾶνες μου. Αὐτοὺς ποὺ
ἤδη σὰς κρατοῦν στὰ χέρια
τους. Εἶναι τέλεια ὄντα! Τὰ
κατευθύνω ἀπὸ μακριὰ μὲ ἔρ-
τζιανὰ κύματα. Μέσα στὶς
φλέβες τους κυλάει αἷμα! Τὸ
αἷμα τῶν πλασμάτων τοῦ Κέ-
νεμπ ποὺ ἔχω συλλάβει ὡς
σήμερα! Αἷμα μέσα σὲ συνθε-
τικούς ἰστούς καὶ μηχανικὴ
καρδιά! Εἶναι ἕνα θαῦμα τε-
χνικῆς ποὺ δὲν ξανάγινε πο-
τέ! Ἔχουν καὶ ἐγκέφαλο, μὰ
τοὺς ἔχω ἀφαιρέσει τὸ τμήμα
ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἀπο-
κτοῦσαν καὶ πρωτοβουλία! Οἱ
ὕπηκοοι δὲν πρέπει ποτέ νά-
χουν πρωτοβουλία, ἂν θέλωμε
ἕνας κόσμος νὰ προσδεύση.
Κανείς ἀπὸ τοὺς Τιτᾶνες μου,
ποτέ, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ μὲ ὑ-
πακούσῃ σὲ ὅ,τι πῶ... Καὶ ἀ-
πὸ πάνω εἶναι καὶ ἀθάνατοι!
Ἄκόμα κι' ἂν πάθῃ κάτι τὸ
αἷμα τους καὶ σταματήσουν
νὰ δουλεύουν δὲν ἔχεις παρὰ
τὰ τοὺς βάλῃς καινούργιο!

Ρίγη φρίκης κυκλοφοροῦν
στὶς φλέβες τῶν τριῶν ἄστρο-
ναυτῶν ποὺ ἀκοῦνε θέλοντας
καὶ μὴ τὰ φοβερὰ αὐτὰ λό-
για. Οἱ σκάλες ἔχουν πιά τε-
λειώσει, καὶ τώρα βαδίζουν
πάλι σ' ἕναν ὀλόγιστο διάδρο-
μο, ποὺ στὸ τέρμα του διακρί-
νεται μιὰ μεταλλικὴ πόρτα.

Ὁ ἀνθρωπάκος ποὺ ὀδηγεῖ

τὴν πορεία μὲ τὰ μικρὰ του
βήματα, συνεχίζει:

— Δυστυχῶς ὅμως, γέρασα
πιά!... Φοβάμαι πὼς δὲν θὰ
προλάβω νὰ κάνω τόσοις Τι-
τᾶνες ποὺ θέλω ὥστε νὰ κα-
τακτήσω τὴ χώρα μου... Τὴ
χώρα ποὺ τώρα κυβερνάει ὁ
Λάο. Καὶ πρέπει νὰ τιμωρηθῇ
γιὰ τὴν προδοσίαν του. Γι' αὐ-
τὸ ἀποφάσισα νὰ φτιάξω τὸν
Πρῶτο Τιτᾶνα! Αὐτὸς δὲν θά-
ναι ἄβουλος σὰν τοὺς ἄλλους,
θὰ τοῦ προσθέσω καὶ τὸ τμή-
μα τοῦ ἐγκεφάλου ποὺ θὰ τοῦ
ἀναπτύξῃ τὴν πρωτοβουλία,
κι' ἔτσι θὰ μπορέσῃ νὰ κυβερ-
νήσῃ ὅλους τοὺς ἄλλους Τι-
τᾶνες, καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔρ-
γο μου. Θὰ τοῦ μεταδώσω ὅ-
λες τὶς ἀπαιτούμενες γνώσεις,
ὥστε νὰ μὴν ὑστερῇ σὲ τίποτε
ἀπέναντί μου. Ὁ Πρῶτος Τιτᾶ-
νας μου θὰ πολεμήσῃ ἐναντίον
τοῦ Λάο καὶ θὰ νικήσῃ. Τότε
ὅλοι οἱ ὑπῆκοοί του θὰ μετα-
βληθοῦν σὲ Τιτᾶνες. Σ' ὅλον
τὸν Κένεμπ θὰ ἔχη κυριάρχι-
σει ἡ στρατιὰ τῶν Τιτᾶνων,
τῶν ἀκατάβλητων καὶ ἀθα-
νάτων παιδιῶν μου! Αὐτὴ τὴν
ἐξαισία μοῖρα σὰς φυλάω, τε-
ρατάκια μου! Βλέπω πὼς εἴ-
στε καὶ τὰ τρία θαρραλέα καὶ
περήφανα. Τὸ αἷμά σας εἶναι
εὐγενικὸ καὶ ἀξίζει νὰ κυλή-
σῃ στὶς φλέβες τοῦ Πρῶτου
Τιτᾶνα! Μὴ φοβάστε ὅτι θὰ
πεθάνετε! Θὰ μείνετε ἀθάνα-
τοι καὶ τὸ αἷμα σας θὰ γνῶ-
ρίσῃ τὴ Δόξα! Θὰ μὲ κληρο-
νομήσετε στὴν κυβέρνησιν τοῦ
Κένεμπ!

Ἡ φρίκη ἔχει παγώσει τοὺς

τρεις αστροναύτες και κανείς τους δεν σκέπτεται να πη έστω και μια κουθέντα για να αντιμειλήση στο Τέρας. Έχουν καταλάβει από ωρα πώς το πλάσμα αυτό που τους κουθεν τιάζει είναι έντελώς ανισόρροπο και άνικανο να άκούση όποιαδήποτε λέξι λογικης και να την καταλάβη. Και το τελευταίο του κύτταρο είναι ποτισμένο με τη μανία της καταστροφής και του δλέθρου που σκέπτεται υχ σκορπίση πάνω σ' δλόκληρο τον πλανήτη του. Άλλοίμονο αν κάποιος δεν μπορέση να τον σταματήση στο κολασμένο έργο του...

"Έχουν φτάσει έξω από την κλειστή πόρτα στο τέρμα του διαδρόμου. Ο ανθρωπάκος τη σπρώχνει με το κοκκαλιάρικο χέρι του, και ή μεταλλική πόρτα ύποχωρεί άθόρυθα.

Βρίσκονται τώρα μέσα σε μια άπέραντη αίθουσα που είναι κατάμεστη από τα πολύπλοκα και τεράστια μηχανήματα που θα μπορούσαν ποτέ να φανταστούν οι τρεις αστροναύτες. Μ' όλη την άποστροφή τους για το τέρας αυτό που στην ψυχή του ύπάρχει ό θάνατος, νοιώθουν έναν άπέραντο θαυμασμό για την επισημονική του αξία. Όστόσο δεν άργουν και πάλι να ριγήσουν από τη φρίκη, όταν μεταφερόμενοι πάντα από τους τρεις θεόρατους Τιτάνες, προχωρούν περισσότερο μέσα σ' αυτή την αίθουσα του μηχανικού τρόμου.

Έδω κι' εκεί, ύπάρχουν πελώριοι κλίβανοι, που μέσα βρίσκονται ξαπλωμένα, άκίνητα τέρατα σαν αυτά που τους κρατούν στις χέρια.

—Περιμένω να βρω αίμα για να τους άναστήσω!, έξηγει την άπορία τους ή σφυριχτή, φιδίσια φωνή του ανθρωπάκου. Γι' αυτό οι Τιτάνες μου έκαναν και κάνουν κάθε τόσο έπιδρομές σαν τη σημερινή. Τα πλάσματα που πιάνουν τα φέρνουν έδω, και τους παίρνω το αίμα για να φιάξω άλλους Τιτάνες! Πρέπει ό στρατός μου να πληθύνη, αν θέλω να νικήσω τον Λάο, γιατί έχει κι' αυτός πολύ μεγάλη δύναμη! Σήμερα οι Τιτάνες μου στάθηκαν άτυχτοι. Κάποιοι τους μυρίστηκε από μακριά και έιδοποίησε ότι πλησίαζαν. Άλλοιώς θά μου είχαν φέρει τόσο αίμα που θά μου έφθανε να άναστήσω όλους όσους έχω έτοιμους! Αυτοί οι Καταχθόνιοι έχουν πρωτόγονο αίμα. Οι αίχμάλωτοι τους όμως από τη χώρα του Λάο, είναι ό,τι μου χρειάζεται... "Άς είναι. Μου έφεραν έσας για τον Πρώτο Τιτάνα μου! Είναι κι' αυτό σπουδαίο! Νά δούμε μόνο αν θα φτάσετε!...

Σταματάει να περπατά και να μιλά. Τώρα οι τρεις αστροναύτες, με μάτια μεγαλωμένα από τη φρίκη, παρατηρούν ένα κολοσσιαίο τέρας που είναι ξαπλωμένο μπροστά τους πάνω σ' ένα τεράστιο κλίβανο. Είναι κι' αυτός ένας Τιτάνας

σάν όλους τούς άλλους, αλλά στις διαστάσεις είναι περίπου μιάμιση φορά μεγαλύτερος! Τό μήκος του θά ξεπερνάη όπωσδήποτε τὰ ἕξι μέτρα. Εἶναι κάτι τὸ φανταστικό καὶ τὸ φρικτὸ καὶ μόνο νὰ τὸν βλέπη κανεὶς, ἀκόμα καὶ ἔτσι ἀκίνητον καὶ νεκρὸ, ὅπως εἶναι τώρα.

Ὁ ἀνθρωπάκος, τὸν δείχνει καὶ τὸ σουρωμένο πρόσωπό του φωτίζεται ἀπὸ περηφάνεια.

—Αὐτὸς εἶναι! μурμουρίζει μετὰ τὴ σφουριχτὴ φωνή του. Αὐτὸς θά κυβερνήσῃ τὸν Κένεμπ! Θά εἶναι μοναδικός, φοβερὸς καὶ ἀκατανίκητος!

Ἔξυσε τὸ πηγούνι του μετὰ κάποια ἀμηχανία, καὶ ξανᾶπε ἀνήσυχος:

—Μόνο ποὺ ὅπως βλέπω τὸ αἷμα τῶν τριῶν σας δὲν θά φτάσῃ! Πρέπει νὰ βρῶ καὶ ἄλλο νὰ τὸ συμπληρώσω. Ἐλπίζω πῶς θά μοῦ πέσουν στὰ χέρια καὶ τὰ ἄλλα τερατάκια τῆς ράτσας σας!

Οἱ τρεῖς ἀστροναῦτες δὲν μποροῦν νὰ μὴν κυττάξουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μετὰ φρίκη. Ὁ ὄλα λοιπὸν τὰ ξέρει; ἐκεῖνο τὸ τρομερὸ τέρας; Θάνατι ποτέ δυνατόν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια ἐνὸς τόσο σατανικοῦ ὄντος, ἢ ἢ μοῖρα τοὺς ἐπιφυλάσσει στ' ἀλήθεια ἕνα τόσο φρικτὸ τέλος. σάν αὐτὸ ποὺ τοὺς περιγράφει ὁ Τρελλὸς ἐκεῖνος;

Ἡ φιδίσια φωνή του γιὰ μιὰ φορά ἀκόμα ἀντηχεῖ στ' αὐτιά τους:

—Μὴ ἀνυπομονῆτε, τερατάκια μου! Γρήγορα θά κυλήσῃ τὸ αἷμα σας μέσα στὸ κορμὶ τοῦ Πρώτου Τιτᾶνα! Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ βρῶ τοὺς ἄλλους δυὸ συντρόφους σας καὶ μετὰ νὰ τελειώσω καὶ μερικὰπραματάκια ἀκόμα ἐπάνω του. Ὁλ' αὐτὰ ὅμως δὲν φαντάζομαι νὰ κρατήσουν περισσότερο ἀπὸ κανα - δυὸ μέρες! Ἐμπρός! Εἶδατε καὶ τὸ μέρος ὅπου γεννιῶνται οἱ Τιτᾶνες! Τώρα θά πάτε στὴ φυλακὴ σας καὶ θά περιμένετε. Θά σᾶς ταῖσωμε καλὰ καὶ δὲν πρόκειται νὰ σᾶς λείψῃ τίποτα μέχρι τὴν ὥρα ποὺ θά σᾶς ξαναφέρω ἐδῶ μέσα! Ὁσο πιὸ πολὺ αἷμα ἔχετε τὴν ὥρα ἐκεῖνη τόσο τὸ καλύτερο γιὰ ὅλους!

Σ' ἕνα νόημά του, οἱ φοβεροὶ Τιτᾶνες ποὺ τοὺς κρατοῦν στὰ χέρια τους, τοὺς παίρνουν ἔξω ἀπὸ τὴν αἶθουσα αὐτὴ τοῦ θανάτου καὶ τῆς φρίκης ποὺ στὰ μάτια τῶν γηίνων μοιάζει σάν ἕνας πελώριος βωμὸς τοῦ αἵματος.

Μέσα ἀπὸ ἕναν μικρὸ διάδρομο τοὺς ὀδηγοῦν σ' ἕνα κελλί. Ἐκεῖ τοὺς πετοῦν μέσα, ἀφοῦ πρῶτα τοὺς κόβουν τὰ δεσμά ποὺ τοὺς κρατοῦν τὰ χέρια τους καὶ τὰ πόδια. Μιὰ χοντρή μεταλλικὴ πόρτα κλείνει πίσω τους καὶ βρίσκονται ἀπομονωμένοι ἀπ' ὄλον τὸν κόσμο, περιμένοντας τὸν πιὸ φοβερὸ θάνατο.

Μὰ εἶναι στ' ἀλήθεια ἐντελῶς ἀπομονωμένοι; Ὁχι. Μόλις βρίσκονται ὀλομόναχοι μετὰ

υά στο κελλί τους, ο Τζόε και η Ντάινα γυρίζουν και κυττούν τη Ρένα.

—Πρέπει να φύγεις!, τής λέει ο πράκτωρ της "Εφ Μπι" "Αϊ με συγκίνησι. Πρέπει να φύγεις, και να πᾶς να βρῆς τὸν Τάν...

—Θά τὸν βρῶ και θᾶ σᾶς ἐλευθερώσωμε! Νᾶ εἶστε σίγουροι!, ἀποκρίνεται ἡ Ἐληνοπούλα με συγκίνησι.

Ἄ Τζόε τὴν κυττάζει σοβαρᾶ και θλιμμένα.

—Θά μᾶς ἐλευθερώσετε; λέει με σοβαρὴ φωνή. Πῶς;

Ἡ Ρένα σκύβει τὸ κεφάλι με στενοχώρια:

—Δὲν ξέρω!, μουρμουρίζει στο τέλος. Μά ἀσφαλῶς ὁ Τάν θά βρῆ κανέναν τρόπο!

—Ἄχι! λέει ὁ Τζόε πάλι με ἐπιτακτικὸ ὕφος. Νᾶ προσπαθήσετε να σωθῆτε ἐσεῖς! Οὔτε να ἐπιχειρήσετε να πλησιάσετε σ' αὐτὸ τὸ κολασμένο μέρος. Ὁ Τάν κι' ἐσύ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἱκανότητα που ἔχετε να περνᾶτε ἀνάμεσα ἀπὸ ὕλικους τοίχους και να ἐκμηδενίζετε τὴν ἀπόστασι, εἶστε δυὸ παιδιά. Δὲν μπορεῖτε να τὰ βάλετε με ὄλους μαζί τους Τιτάνες και μάλιστα μέσα στὴ διαβολικὴ χώρα τους! Προσπαθήστε να σωθῆτε κι' ἀφήστε μας ἐμᾶς! Δὲν ἔχω να κερδίσω τίποτε οὔτε ἐγώ, οὔτε ἡ Ντάινα, ἀν χαθῆτε ἐσεῖς μαζί μας. Προσπαθήστε τουλάχιστον να μείνετε ἐσεῖς ζωντανοί. Μαζί με τους ἀνθρώπους τοῦ Λάο ἴσως να μπορέσετε να ἐξολοθρευσετε αὐτὸν

τὸν κακοῦργο... Αὐτὸ θᾶ εἶναι ἀρκετὴ ἱκανοποίησι για μᾶς τους δυο.

Τὰ μάτια τῆς Ρένας ἀστράφτουν ξαφνικὰ ἐπὶ τὰ λόγια τοῦ Τζόε.

—Τους ἀνθρώπους τοῦ Λάο! φωνάζει, χτυπώντας τὸ κούτελό της. Ἴσως μπορῶ να τους εἰδοποιήσω να φτάσουν ἐγκαιρως! Τώρα που ξέρομε που

«Καὶ ξαφνικὰ ὁ Τάν, βλέπει σὲ μικρὴ ἀπόστασι μπροστά του τὴν Ρένα».

βρίσκεται κρυμμένη ή πολιτεία αυτού του τέρατος, θά τούς οδηγήσω να έρθουν!

—Και πώς θα τ' καταφέρεις; ρωτά με έλπίδα ο Τζόε.

—Θά γυρίσω μέσα στην αίθουσα που κατασκευάζουν τούς Τιτάνες. Έκει είδα πολλά μηχανήματα άσυρμάτων. Μ' ένα απ' αυτά θα πάρω τ' «Σύμπαν Ι» που ξέρω σ' ποιό μήκος κύματος είναι άνοιχτός ο δέκτης του. Όπως έχομε συμφωνήσει, ο Λάο θα έχη εκεί πέρα κάποιον άνθρωπό του για να περιμένη πιθανόν σήμα μας!

—Έχεις δίκιο! φωνάζει ο Τζόε και ή έλπίδα ξαναγυρνά μέσα του κάνοντας τ' ατία του να φεγγίσουν χαρούμενα. Αυτή είναι ή μοναδική έλπίδα που μας άπομένει πιά. Κάνε γρήγορα, Ρένα! Μά να μου υποσχεθής ότι θα προσέχης κι' αν τυχόν έρθη κανείς εκεί που θ' είνης τ' ό σημα, να χαθής άμέσως από μπροστά του και να μη ξαναγυρίσης σ' αυτό τ' ό μέρος.

—Αν δέν μπορέσω να δώσω τ' ό σημα θα τρέξω άμέσως ή ίδια στον Λάο να τόν ξεσηκώσω!

—Όχι! λέει ο Τζόε κοφτά. Πρώτα θα κυττάξης να βρής τόν Τάν. Για να π'ας στον Λάο είναι πολύ δύσκολο. Μην ξεχνάς τί σουχίει πη ο φίλος μας, πώς αν δέν ξέρεις πολύ καλά τ' ό μέρος που θ' είνης να ύλοποιηθής, μπορεί να μην ύλοποιηθής ποτέ σου και να πεθάνης! Δέν μπορείς να έπιχει

ρήσης μόνη σου ένα τέτοιο ταξίδι!

—Καλά! άποκρίνεται ή κοπέλλα. Θα προσπαθήσω να βρω τόν Τάν και εκείνος θα με οδηγήση τί πρέπει να κάνω.

—Νά μη τόν αφήσης να κάνει καμιά τρέλλα, λέει ή Ντάινα. Έκείνος θ' ελήθησ όπως δήποτε να έρθη να διακινδυνεύση για μας, μά κάτι τέτοιο θα είναι μάταιο.

Η Ρένα κουνάει τ' κεφάλι της και άποχαιρετά τούς φίλους της. Ξέρει πολύ καλά, όπως τ' ό ξέρουν κι' αυτοί πώς ό,τι και να τούς πούν και ό,τι και να άποκριθής, θα κάνει κι' εκείνη κι' ο Τάν ό,τι είναι δυνατόν έχρι τ' ό τέλος για να τούς σώσουν τή ζωή, άλλοίως θα προτιμήσουν να πεθάνουν μαζί τους. Όσο για τόν Τζίπυ, ή Ρένα θάθελε πολύ να ξέρη γιατί ο Τζόε δέν τόν ανέφερε καθόλου σαν να μην ύπήρχε πιά, μά δέν έχει καιρό να κάτση να συζητήση τώρα τέτοια πράματα. Κάθε στιγμή που περνάει μπορεί να είναι σωτήρια και μπορεί να είναι καταστρεπτική για όλους.

Η Έλληνοπούλα χαμηλώνει τ' ατία της και συγκεντρώνεται. Μέσα σ' ή στιγμή χάνεται από τ' ατία τών συντρόφων της και βρίσκεται μέσα στον άπέραντο θάλαμο τού θανάτου. Βρίσκεται μπροστά στον τρομακτικό Πρώτο Τιτάνα που ο μεγαλομανής κακούργος άπειλεί ό,τι θα τόν

ζωντανέψη με το δικό τους αίμα. Και μόνο που συλλογιέται πώς μπορεί το αίμα της να κυλάει μέσα στις φλέβες του εφιαλτικού αυτού τέρατος, νοιώθει μια αποστροφή και αηδία για τον ίδιο τον εαυτό της.

«Όχι!». σκέπτεται η άτρώμητη κοπέλλα. «Δέν πρέπει να αφήσω να γίνει τέτοιο τρομερό έγκλημα! Έχω καλύτερα να σκοτώσω τους φίλους μου με τα ίδια μου τα χέρια και μετά να σκοτωθώ κι' εγώ, παρά να επιτρέψω να τους μεταβάλει σ' αυτό το τέρας που θα σπέρνει τον όλεθρο και την καταστροφή στο διάβα του».

Με τις σκέψεις αυτές στο μυαλό, και γεμάτη αποφασιστικότητα προχωρεί προς το μέρος όπου θυμάται πώς είχε δη τα μηχανήματα του ασυρμάτου για τα όποια μίλησε και στους συντρόφους της. Δέν άργει να τα δη και πάλι. Είναι πολύπλοκα μηχανήματα, εύτυχως όμως ο Τάν της έχει μάθει πάρα πολλά πράγματα όλων αυτών τον καιρό και καταλαβαίνει πάνω - κάτω τον χειρισμό τους. Αφού ρίχνει μια ματιά δλόγυρά της για να βεβαιωθεί πώς μέσα στον τεράστιο θάλαμο δέν βρίσκεται κανείς άλλος εκτός από αυτήν και τα νεκρά ακόμα τέρατα, αρχίζει τις προσπάθειές της πάνω στο πολύπλοκο μηχανήμα του πομπού. Μισή ώρα περνάει. Η άτρώμη-

τη Έλληνοπούλα νοιώθει την καρδιά της να λυγίζει από την αγωνία. Δέν είναι καθόλου εύκολο το έργο που έχει αναλάβει. Καταλαβαίνει όμως πώς μόνο άπ' αυτήν εξαρτάται το μέλλον όλων των άλλων και δέν θέλει να άποτύχει. Το πείσμα της ράτσας της φουντώνει μέσα της και τη στιγμή άκριβώς που κοντεύει να άπελπιστή, νέο αίμα κυκλοφορεί στην καρδιά της και της δίνει νέα δύναμη και άποφασιστικότητα. Τα μάτια της γυαλίζουν άπό την προσπάθεια και κάθε τόσο ρίχνει κι' ένα βλέμμα δλόγυρα για να σιγουρευτή πώς εξακολουθεί να είναι ολόμώναχη εκεί μέσα.

Τελευταία, ένας άναστεναγμός γεμάτος άνακούφισι ξεφεύγει άπό το στήθος της. Βρήκε αυτό που ζητούσε! Τώρα πιά ο πομπός είναι στα χέρια της να στείλει ό,τι μήνυμα θέλει στο «Σύμπαν Ι». Με γοργές κινήσεις ρυθμίζει το σατανικό μηχανήμα στο μήκος κύματος που θέλει και τα δάχτυλά της έξασκημένα άπό πολύν καιρό στα σήματα που πρέπει να μεταχειριστή, κάνει την κλήσι. Κανονικά θα έπρεπε αυτή τη στιγμή μέσα στην τηλεορατική δθόνη που βρίσκεται μπροστά της να εμφανιστή το έσωτερικό του «Σύμπαν Ι» και ο φρουρός που θαχε αφήσει μέσα ο Λάο. Και η δθόνη μόν φωτίστηκε — άπόδειξις ότι η Ρένα έχει καταλάβει καλά τη λειτουργία του μηχανήματος — άλλά με

οα σ' αὐτὴν δὲν ζωγραφίζε-
ται καμμιά εἰκόνα!

Ἡ Ἑλληνοπούλα μ' ἔναν
ἀνεξίγητο τρόπο προσπαθεῖ
νὰ συντονίσῃ καλύτερα σὸ
μῆκος κύματος τοῦ πρέπει
τὸ μηχανήμα. Δὲν ἔχει ὅμως
καμμιά ἀμφιβολία πὼς εἶναι
συντονισμένο ἐκεῖ πού πρέπει.
"Ὅσο δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ κι' ἂν
κινήσῃ τὴ βελόνα, ἢ ὀθόνη μέ-
νει πάντα φωτισμένη ἀλλὰ ἄ-
δεια.

Μετὰ ἀπὸ προσπάθεια μι-
σῆς ὥρας, ἡ κοπέλλα δὲν ἔχει
καταφέρει ἀπολύτως τίποτα.
Ἀναγκάζεται νὰ παρατήσῃ τὸ
μηχάνημα. Σβῶνει τὴν ὀθόνη
καὶ τὸ ρυθμίζει σὸ σημεῖο
ποῦ βρισκόταν πρὶν τὸ πειρά-
ξι γιὰ νὰ μὴ καταλάβῃ κα-
νεὶς τὴν ἐνέργειά της. Μετὰ,
ἀφοῦ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά θε-
βαιώνεται πὼς κανένα μᾶτι
δὲν τὴν παρακολουθεῖ, βρί-
σκεται καὶ πάλι μέσα σὸ κελ-
λι τῶν συντρόφων της. Εἶναι
καιρὸς γιὰτί μόλις βρίσκεται
ἐκεῖ μέσα ἡ πόρτα τοῦ κελ-
λιοῦ ἀνοίγει καὶ μπαίνει μέ-
σα ἕνας Τιτάνας.

Ὁ Τζόε καὶ ἡ Ντάινα ποῦ
ξέρουν πολὺ καλά ὅτι μέσα
ἀπὸ τίς τηλεοπτικὲς συσκευὲς
ποῦ ἔχει γιὰ μάτια αὐτὸ τὸ
τέρας τοὺς παρακολουθοῦν τὸ
μάτια τοῦ ἀνθρωπάκου ποῦ
κυβερνᾷ ὅλη αὐτὴ τὴ φρίκη,
δὲν δείχνουν καμμιά ἔκπληξι
γιὰ τὴν παρουσία τῆς Ρένας
οὔτε τῆς ὑποβάλλουν καμμιά
ἐρώτησι. Κάθονται ἤσυχα πε-
ριμένοντας τὸ ἀποτρόπαιο τέ-
ρας νὰ ἀφήσῃ τὸ μεγάλο δι-

σκο μὲ τὰ φαγητὰ ποῦ κρατᾷ
καὶ νὰ ξαναφύγῃ. Πρὶν φύγῃ
ὅμως μιὰ φωνὴ βγαίνει μέσα
ἀπὸ τὴν τετράγωνη τρύπα τοῦ
στόματός του, ποῦ κανεὶς δὲν
ἔχει ἀμφιβολία πὼς εἶναι ἡ
σφυριχτὴ σὰν γριᾶς φωνὴ τοῦ
ἄρχοντος τῶν Τιτάνων:

—Νὰ φάτε καλά, τερατάκια
μου! Τὰ φαγητὰ αὐτὰ εἶναι
ὅλα ἐκλεκτὰ καὶ πολὺ θρεπτι-
κά. Κι' ἐγὼ γιὰ νὰ σᾶς εὐχα-
ριστήσω θὰ φωνάξω κοντά
σας καὶ τοὺς δυὸ συντρόφους
σας!

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια τὸ τρο-
μερὸ τέρας γυρίζει τὴ ράχη
του στοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους
καὶ φεύγει ἐνῶ ἡ μεγάλῃ με-
ταλλικὴ πόρτα ξανακλείνει
πίσω του. Τότε οἱ τρεῖς ἀστρο-
ναῦτες βρίσκουν καιρὸ νὰ μι-
λήσουν ὅσο θέλουν, μὰ δυστυ-
χῶς αὐτὰ ποῦ ἔχουν νὰ ποῦν
δὲν εἶναι καθόλου ἐνθαρρυντι-
κά...

—Λοιπὸν; ρωτᾷ ἡ Ντάινα
πρῶτῃ μὲ τὴν ψυχὴ σὸ στό-
μα. Ἐπικοινωνήσες μὲ τὸ
«Σύμπαν Ι»;

Ἡ Ρένα τοὺς κυττάζει γιὰ
λίγο καὶ τοὺς δυὸ θλιμμένα.
Μετὰ ἀποκρίνεται μὲ σοβαρὴ
φωνή:

—Τὸ «Σύμπαν Ι» δὲν ἀπαν-
τᾷ!, Δὲν ξέρω τί συμβαίνει,
μὰ θάναι ἀσφαλῶς κάτι κα-
κό. Τὸ μηχανήμα λειτούργησε
κανονικὰ σὸ μῆκος κύματος
ποῦ ἔχομε συμφωνήσει Ἡ ὀ-
θόνη φωτίστηκε, ὅμως τὸ πλο-
νητόπλοιο μας δὲν φανερώθη-
κε μέσα.

—Ἴσως νᾶχουν κλείσει κα-

τά λάθος την επικοινωνία! λέει η Ντάινα διστακτικά.

—“Η ίσως να συμβαίνει κάτι πολύ χειρότερο, παρατηρεί ο Τζόε και μια ζάρα σχηματίζεται στο μέτωπό του και το χωρίζει στα δύο. “Ωστόσο δεν μπορούμε να ξέρουμε τί είναι αυτό. Το καλύτερο απ’ όλα είναι να φύγει ή Ρένα και μαζί με τον Τάν να ψάξουν να βρουν το «Σύμπαν Ι» γυρνώντας στον Λάο.

—“Θά περιμένω!, λέει η Έλ-ληνοπούλα αποφασιστικά και με ύφος που δείχνει πως δεν έχει σκοπό να υποχωρήσει στη γνώμη της. Θά περιμένω μερικές ώρες και θά δοκιμάσω άλλη μία φορά. Δεν διατρέχουμε άμεσο κίνδυνο. Το τέρας αυτό μάς μίλησε για δυο τουλάχιστον μέρες που θά χρειαστή ακόμα για να τελειοποιήσει τον σατανικό Τιτάνα του.

Δέν μιλούν άλλο. Οί ώρες κυλούν ή μια πίσω από την άλλη με καταπληκτική γρηγοράδα — ώρες που οδηγούν προς το μοιραίο τέλος. ‘Ο Τζόε Μάρτιν κυττάζει συνεχώς το ρολόι του. Κι εκείνος, όπως και ‘δλοι μ’ δλο που δέν τ’ εύχεται κάτι τέτοιο γιατί δέν θέλει να κινδυνεύσει το υπερκόσμιο άγόρι, ώστόσο περιμένει πως από στιγμή σε στιγμή μπορεί ο Τάν να παρουσιαστή μπροστά τους με μια καλή ιδέα, ή με μια ελπίδα για σωτηρία. Κι’ ο γενναίος πράκτωρ τής “Εφ Μπι “Αϊ δέν λυπάται τόσο που πρέπει να πεθάνει, όσο που

πρέπει να δώσει το αίμα του για να γίνει ένα εγκληματικό έργο, αυτός που σ’ όλη του τη ζωή έδινε το αίμα του για τον αντίθετο ακριβώς σκοπό.

‘Ο Τάν όμως δέν φανερώνεται και μαζί με την άνησυχία τους, για την τύχη τη δική τους προστίθεται τώρα και ή άνησυχία για την τύχη του υπερκόσμιου άγοριού.

—Νομίζω πως είναι πιά

«Η μεγάλη πύλη του τείχους άνοιγει, και τρία από τά εφιαλτικά τέρατα έμφανίζονται».

καιρός, Ρένα, να κάνης τή δεύτερη προσπάθειά σου! Λέει ο Τζόε αποφασιστικά. "Έχουν περάσει τέσσερις ώρες από τή στιγμή που έπεχείρησες για πρώτη φορά. "Αν πρόκειται περί λάθους, όπωσδήποτε οί άνθρωποι του Λάο θά τού έχουν αντιληφθή μέσα σε τόσο χρόνο.

"Η Ρένα δέν φέρνει αντίρρηση, καί έτοιμάζεται να φύγη. "Ο Τζόε ξαναλέει:

"—Αν καί πάλι δέν πετύχης, δέν υπάρχει λόγος να ξαναγυρίσης εδώ μέσα. Καλύτερα να βγής κατ' ευθείαν έξω απ' αύτή τήν κολασμένη πολιτεία. "Ισως οί Τιτάνες νάχουν ξρθει εδώ καί νάχουν βρῆ ότι λείπεις, πράγμα που θά κάνει τρομερά επικίνδυνη τήν επιστροφή σου...

"Κι' αν αντί για τούς Τιτάνες ξρθει ο Τάν;

"Δέν τόν περιμένω! αποκρίνεται ήσυχα ο Τζόε. "Ακόμα όμως κι' αν συμβῆ αυτό που λές, θά τόν στείλω αμέσως να σε βρῆ. Καί τώρα πήγαινε.

Για δεύτερη φορά ή "Ελληνοπούλα βρίσκεται μέσα στον τρομερό θάλαμό του θανάτου. Τώρα ο χειρισμός του τηλεοπτικού άσυρμάτου, είναι για αύτήν άπλοούστατος, αφού ξέρει πια τή λειτουργία του. Μέσα σ' ένα λεπτό ή δθόνη τῆς τηλεοράσεως είναι καί πάλι φωτισμένη ενώ μέσα της δέν φαίνεται άπολύτως τίποτα. Το «Σύμπαν Ι» δέν άπαντά ούτε τώρα. "Η Ρένα, με

τήν άγωνία στην καρδιά κλείνει πάλι τόν πομπό καί δταν βεβαιώνεται πώς κανείς δέν τήν βλέπει, καρφώνει τά μάτια της κάτω καί τήν ίδια στιγμή βρίσκεται έξω από τά τερατώδη τείχη τῆς πολιτείας τών Τιτάνων.

"Ο κάμπος άπλώνεται μπροστά της ξρημος μέχρι τού σημείο όπου αρχίζει ή πυκνή, πολύχρωμη βλάστησις, "Η Ρένα, μ' ένα δεύτερο, φανταστικό πήδημα, βρίσκεται άνάμεσα στα πρώτα δέντρα. Καί τότε, από κάπου μέσα από τού δάσος άκούει τή φωνή του Τάν, να προφέρη τού όνομά της:

—Ρένα!

ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΙΤΑΝΕΣ

Ο ΤΑΝ νοιώθει τις τρίχες του να σηκώνονται από τή φρίκη.

«Δέν μπορεί!» σκέπτεται. «Αύτό είναι αδύνατον! Τι έγινε

ο Τζίπου από δώ πλάι μου που ήταν πριν μιά στιγμή;»

Βάζει όλη τή δύναμη τών πνευμόνων του καί ξεφώνίζει τού όνομα του μικρού άραπάκου με κίνδυνο να τόν άκούσουν τίποτε έχθροί που πιθανόν να βρίσκονται μέσα σ' αύτό τού δάσος, ή τίποτε άγρια θηρία. Μα πάλι ο Τζίπου δέν

ἀποκρίνεται ἀπὸ πούθενά. Τότε ὁ Τάν βλέπει ἕνα παράξενο καὶ πολύχρωμο δέντρο πού βρίσκεται κοντά του, νά λικνίζει τὰ πελώρια φύλλα του μ' ἕναν ὀλότελα ἀδικαιολόγητο τρόπο, γιατί δὲν φυσάει καθόλου ἀέρας, κι' οὔτε κανένα ἄλλο δέντρο ἢ φυτὸ σαλεύει ὀλόγυρα. Μέσα ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀγοριοῦ μὲ τίς χίλιες ἱκανότητες, περνάει μιὰ τρομερὴ ἰδέα. Χωρὶς νὰ χάση καθόλου καιρὸ τραβάει μέσα ἀπὸ τὴ θήκη του στῆθος του τὸ δεῦτερο πιστόλι τῶν ἀκτίων πού ἔχει, καὶ πού δὲν τοῦ τὸ θρῆκαν γιὰ νὰ τοῦ τὸ πάρουν οἱ καθαλλάρηδες τῶν πτερωτῶν ἀλόγων. Στρέφει τὴν κἀννη του κατὰ τὴ ρίζα τοῦ παράξενου δένδρου καὶ χωρὶς νὰ χάση δευτερόλεπτο ρίχνει κατὰ πάνω της τὴ φοβερή του ἀκτίνα. Ἡ γῆ λυώνει ὀλόκληρη σὲ μιὰ φλόγα στὸ σημεῖο πού πέφτει ἡ ἀκτίνα. Τὸ πελώριο δέντρο σνατινάζεται καὶ σαλεύει σὰν ζῶο πού χαροπαλεύει. Τὰ φύλλα του πού εἶναι κλεισμένα περίεργα καὶ σφιχτὰ τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο ἀνοίγουν καὶ ἀπὸ μέσα ξεπροβάλλει ἕντρομος ὁ... Τζίπου ἀλλὰ μόλις βλέπει κοντά του τὸν ὑπερκόσμια φίλο του ἡσυχάζει καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος του σὰν κύριος, καὶ σὰν νὰ μὴν ἔχη συμβεῖ ἀπολύτως τίποτε.

— Ω, Μάσα! λέει μονάχα μὲ ἀυταρέσκεια. Τζίπους πολὺ συμπαθητικὸς εἶσαι, Μάσα Τάν! Τζίπους δὲν μπορεῖς

δὴς κανένας χωρὶς συμπαθῆσης αὐτόν! Βλέπεις ἀγόρια, λένε, τί σπουδαῖος καὶ συμπαθητικὸς Τζίπους! Βλέπεις κορίτσια, ἀγαπᾶνε τρελλὰ αὐτόν, κεραυνοβόλα! Βλέπεις καὶ δέντρα ἀκόμα, Μάσα, ἀγκαλιάζουν σφιχτὰ-σφιχτὰ Τσίπου! Τί συμπαθητικὸς εἶσαι, Τζίπου! Πολὺ ἀρέσει σὲ ζωντανὰ καὶ φυτὰ!

— Νὰ προτιμᾶς νὰ μὴν ἀρέσης σὲ κάτι τέτοια φυτὰ, φιλαράκο μου! τοῦ λέει ὁ Τάν μὴ μπωρώντας νὰ συγκρατήση ἕνα χαμόγελο.

— Γιατί, Μάσα;

— Γιατί τὰ φυτὰ αὐτὰ εἶναι σαρκοβόρα! Μ' ἄλλα λόγια λίγο ἀκόμα ἂν ἔμενες ἐκεῖ μέσα, θὰ σὲ ἔτρωγε τὸ δέντρο αὐτό!

Ὁ Τζίπου ἔτσι ὅπως στέκεται κάνει ἕνα πελώριο πήδημα πού τὸν ἀπομακρύνει ἀκόμα τρία μέτρα ἀπὸ τὸ δέντρο ἐκεῖνο πού ὥστόσο εἶναι

ΤΑ ΠΡΟΣΕΧΗ ΜΑΣ ΤΕΥΧΗ :

13. ΟΥΡΜΠΑ : Ἡ Κοιλιάδα τοῦ Τρόμου.
14. Τὸ τέρας τῶν ἐγκάτων.
15. Θυσία στὴ Θεὰ Τάρα.
16. Ἐπιδρομὴ στὸ Ἄστρο τοῦ Σατανά.
17. Στὰ πλοκάμια τῆς φρίκης.
18. Ὁ Τζίπου καὶ... ἡ Μὴς Διάστημα!

πιὰ νεκρό από την άκτίνα του Τάν.

— Ώ, Μάσα; ξεφωνίζει με τρόπο. Τζίπους δεν φαντάστηκες ποτέ σου τέτοιο πράγμα! Δέντρο πιό λιχούδικο κι' από μικρός Τζίπους! Έσού Τζίπους τρώς όλα, πᾶς ξαφνικά φαγωμένος ποτέ δεν περίμενες έσού;

— Έν τάξει! του λέει ο Τάν "Έχεις καιρό νά ξανασκεφθής αργότερα. Ώς τότε ἄς προχωρήσωμε. Δεν πρέπει νά χάνωμε άλλον καιρό. Άρκετά χασομερήσαμε. Νά προσέχης όμως και νᾶσαι διαρκῶς από πίσω μου. Μην απομακρύνεσαι γιατί μπορεί νά σέ ἀρκάξη πάλι κανένα δέντρο!

Τοῦ φουκαρά του Τζίπου ἔχει ξεραθεῖ τὸ σάλιο στό στόμα του. Περπατάει κρατώντας τόν Τάν από τὸ μπράτσο γιά πιό σιγουριά, παρ' ὅλα αὐτὰ όμως ὅποτε τὸν ἀγγίζει κανένα ἀπὸ τὰ πεταχτά κλαδιά τῶν δένδρων πού περνᾶνε, βγάζει μιὰ στριγγιὰ τρόμου καὶ χοροπηδαίει κατατρομαγμένος νομίζοντας πῶς ἔχει φτάσει ἢ... τελευταία του στιγμή.

Μὰ σιγά-σιγά ἡ θλάσθησις τοῦ πολύχρωμου δάσους ἀραιώνει. Ὡστόσο τὰ πέλματα τῶν τεράτων πού ἀκολουθοῦν διακρίνονται πάντα θαθεῖα ἀποτυπωμένα στό μαλακὸ ἔδαφος. Καὶ ξαφνικά, τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι, βλέπει σὲ μικρὴ ἀπόστασι μπροστά τους, πλάι σ' ἕναν χοντρὸ κορμὸ

δέντρου, μιὰ-γνώριμη καὶ ἀγαπημένη σιλλουέτα. Μιὰ κραυγὴ αὐθόρμητη θγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του:

— Ρένα!

Η ΚΟΙΤΕΛΛΑ μετὰ τὴν πρώτη χαρὰ πού κάνουν κι' οἱ τρεῖς τους, διηγείται στό ὑπερκόσμιο ἀγόρι ὅλα ὅσα συγέθησαν μαζί με τὸν Τζόδε

καὶ τὴ Ντάινα, καὶ καταλήγει λέγοντάς του πῶς οἱ δύο σύντροφοί τους βρίσκονται ἀκόμα στὰ χέρια τοῦ τεράτος πού θέλει νά κυβερνήσῃ ὅλον τὸν Κένεμπ. Ὁ Τάν χλωμιάζει σὸν πεθαμένος ἀκούγοντας τὰ τρομερὰ νέα.

— Τὸ τέρας αὐτὸ ξέρει καὶ γιά τὴν παρουσία τῆ δικῆ σου καὶ τοῦ Τζίπου! λέει ἡ Ρένα ἀκόμα. Ψάχνει νά βρῆ κι' ἑσᾶς, γιατί τὸ αἷμα τῶν τριῶν μας μόνο δὲν τοῦ φθάνει, λέει, γιά τὸν Πρώτο Τιτᾶνα του!

— Τζίπους δὲν δίνεις αἷμα του! φωνάζει ὁ ἀραπάκος τρομαγμένος. Τζίπους θέλει γιά ἑαυτό του αἷμα δικό του. "Έχεις πολὺ μεγάλη ἀνάγκη αὐτὸ, καρδιά του δὲν κάνει τικ-τόκ χωρὶς αἷμα!

— "Ένοια σου, Τζίπου! λέει ὁ Τάν με σφιγμένα τὰ χεῖλια. "Ὀλοι ἔχομε ἀνάγκη τὸ αἷμα πού ἔχουμε στίς φλέβες μας καὶ δὲν πρόκειται νά τὸ

δώσαμε σ' αὐτὸν τὸν κακοῦρ-
γο! Πρῶτα ὅμως πρέπει μὲ
κάθε θυσία νὰ ἐλευθερώσωμε
τὸν Τζόε καὶ τὴ Ντάινα!

Κυττάζει τοὺς δυὸ φίλους
τοῦ μὲ συγκίνησι καὶ ρωτά-
ει:

—Γιὰ νὰ τοὺς σώσωμε θὰ
κινδυνεύσωμε νὰ πεθάνωμε
κι' ἐμεῖς! Γι' αὐτὸν τὸν λόγο
δὲν μπορῶ νὰ πάρω μόνος
μου μιὰ τόσο μεγάλη ἀπόφα-
σι! Σὰς ρωτᾶω ἂν δέχεστε
νὰ κινδυνεύσετε τὴ ζωὴ σας
γιὰ τὸν Τζόε καὶ τὴ Ντάινα!

—Εἶναι ἀνόητο νὰ ρωτᾶς!
λέει ἡ Ρένα περήφανα. Ἐσὺ
εἶσαι ὁ πιὸ ξένος γι' αὐτοὺς
κι' ὅμως δέχεσαι νὰ κινδυνεύ-
σης τὴ ζωὴ σου καὶ νὰ μὴ δε-
χτῆ ὁ Τζίπου κι' ἐγώ;

—Μάλιστα, Μάσα! Ξεφω-
νίζει κι' ὁ ἀραπάκος προσθε-
βλημένος στὸ φιλότιμο. Τζί-
πους ἔχει Μάσα, Τζόε πολὺ φί-
λος, μὴς Ντάινα μνηστή φί-
λου Τζίπου Μάσα Τζόε, δικό
μου Μάσα, φίλος, μνηστή, Τζί-
πους Μάσα.... κουλουθάχατα.

Ἄπο τὴ μεγάλη φόρα ποῦ
ἔχει πάρει ὁ ἀραπάκος μπερ-
δεύεται στὸ τέλος καὶ σωπαί-
νει. Ὡστόσο ἡ ἀπόφασις ἔχει
παρθεῖ πιά. Ἡ Ρένα ρωτᾶει:

—Καὶ πῶς θὰ πρέπει νὰ ἐ-
νεργήσωμε;

— Κατὰ πρῶτον λόγο θὰ
πρέπει νὰ θρεθοῦμε μέσα στὴ
πόλι τοῦ σατανᾶ αὐτουνοῦ!
ἀποκρίνεται τὸ ὑπερκόσμιο
παιδί. Αὐτὸ εἶναι ἄδύνατο νὰ
γίνῃ μυστικά, ἀφοῦ ὅπως μοῦ
τὸ περιέγραψες, μόνο οἱ δυὸ
μας θὰ περνούσαμε μέσα κι'

ὁ Τζίπου θάμενε ἔξω μόνος
τοῦ κι' ὁ κίνδυνος γι' αὐτὸν
θάταν ἀκόμη μεγαλύτερος.
Λοιπόν, ἀφοῦ δὲν μπορούμε
νὰμποῦμε κρυφὰ θὰ μπορούμε
φανερὰ, ἀλλὰ μὲ τέτοιον τρό-
πο ποῦ νὰ μὴν καταλάβῃ ὁ
ἐχθρὸς μας τίς ὑπερφυσικὲς
μας ιδιότητες! Θὰ τὸν ξεγε-
λάσωμε! Θὰ ἀφήσωμε τὰ ὄν-
τα τοῦ ποῦ τὰ ὀνομάζει Τι-
τᾶνες, νὰ μᾶς συλλάθουν. Θὰ
κάνουμε ὅτι ἀγωνιζόμεστε
γιὰ νὰ ξεφύγωμε καὶ στὸ τέ-
λος νὰ ὑποκόψωμε!

— Ναι, ἀλλὰ ὅταν θὰ μὲ
δῆ κι' ἐμένα ἔξω, τί θὰ πῆ;
Δὲν εἶναι καλύτερα νὰ γυρί-
σω μόνη μου μέσα πρὶν ἀπὸ
σᾶς;

Ὁ Τὰν σκέπτεται λίγο καὶ
ὕστερα λέει:

— Ὅχι γιατί ἂν ἔχει κί-
λας ἀνακαλύψει τὴν ἀπουσία
σου θάναι χειρότερα ἀντὶ κα-
λύτερα, νὰ ξαναθρεθῆς μέσα.
Ὅταν θὰ σὲ ρωτήσῃ πῶς θρέ-
θηκες ἔξω, θὰ πῆς πῶς ὅταν
ὁ Τιτᾶνας ποῦ σᾶς ἔφερε τὰ
φαγητὰ σοῦ γύρισε τὴν πλά-
τη, τότε γλύστρησες ἔξω ἀπὸ
τὴν πόρτα. Θὰ τὸ πιστέψῃ γιὰ
τὶ ὅπως μοῦ περιέγραψες τὰ
τέρατα αὐτά, μόνο ἀπὸ τὴν
μπροστινὴ ὄψι τοῦ κεφαλιοῦ
τοὺς ἔχουν τηλεοπτικὰ μηχαν-
νήματα.

Δὲν ἔχουν πιά τίποτε ἄλλο
νὰ ποῦν. Εὐχονται μεταξύ
τοὺς καλὴ ἐπιτυχία καὶ δίνουν
τὰ χέρια σὰν νὰ ὑπάρχῃ πε-
ρίπτωσις νὰ μὴν ἰδωθοῦν πλὴ
ἄλλη φορά. Ὑστερα ξεκι-
νοῦν.

Μέσα σέ λίγα λεπτά έχουν φτάσει κοντά σ'α τείχη τῆς τρομακτικῆς πόλεως τῶν Τιτάνων. Καί τότε, ξαφνικά, ὅπως ἀκριβῶς τῶχει ὑπολογίσει τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι, ἡ μεγάλη πύλη τοῦ τείχους ἀνοίγει καί τρία ἀπὸ τὰ ἐφιαλτικά ἐκεῖνα καί τεράστια ὄντα, ρίχνονται καταπάνω σ'α τρία παιδιά.

Ὁ Τάν, ἐπίτηδες ἀργεῖ νά τραβήξῃ τὸ πιστόλι τῶν ἀκτινῶν. Ἔτσι ὅταν τὸ κάνει καί στρέφει τὴν κάνη του καταπάνω στὸν πελώριο Τιτάνα πού τὸν ἔχει ζυγώσει, ὁ τελευταῖος αὐτὸς εἶναι ἔτοιμος νά τὸν ἀντιμετωπίσῃ. Ταυτόχρονα ἡ Ρένα κάνει ὅτι λιποθυμᾷ κι' ἀφήνει ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ τέρατα νά τὴν πάρῃ σ'α χέρια του. Ὅσο γιὰ τὸν Τζίπου ὁ τρόμος του στὴ θέα τῶν Τιτάνων εἶναι τόσο πραγματικός πού δὲν χρειάζεται ἡθοποιία γιὰ νὰ τὸ θάλλῃ σ'α πόδια τσιρίζοντας μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν πνευμόνων του(*) Βέβαια δὲν μπορεῖ νά πάῃ μακριά. Μὲ δυὸ βήματα τὸ τέρας τὸν ἔχει φτάσει καί τὸν ἔχει πάρει σ'α χέρια του ἐνῶ ὁ ἀραπάκος κλωτσάει πέρα δῶθε τρελλὸς ἀπὸ τὸν τρόμο. Ὁ τρίτος ἀπὸ τοὺς Τιτάνες ἔχει πετάξῃ μ' ἕνα δυνατό

(*) Βλέπε εἰκόνα ἐξωφύλλου.

χτύπημά τὸ πιστόλι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Τάν, καί τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι, εἶναι κι' αὐτὸ αἰχμάλωτο μέσα σ'α χέρια του. Ἔτσι, σέ λίγες στιγμές, ὅλοι οἱ ἀστροναῦτες εἶναι αἰχμάλωτοι τοῦ τρομεροῦ ἄρχοντος τῶν Τιτάνων! Τὰ ἐφιαλτικά τέρατα τοὺς ὀδηγοῦν μέσα στὴν κολασμένη πολιτεία τους. Τὴν πολιτεία τῶν μεταλλινῶν κύβων καί τοῦ τρελλοῦ τρόμου...

Ὅση ὥρα οἱ Τιτάνες τοὺς πηγαίνουν σ'α χέρια ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φοβερά καί κρύα ἐκεῖνα οἰκήματα, τὸ δαιμόνιο μυαλό τοῦ ὑπερκόσμιου ἀγοριοῦ πασχίζει νά λύσῃ δυὸ φοβερά προβλήματα:

«Πῶς θὰ φύγουν ὅλοι γεροὶ μέσα ἀπὸ τὴν κόλασι αὐτή;»

«Γιατί τὸ «Σύμπαν Ι» δὲν ἀπάντησε στὴ σήματα τῆς Ρένας;

Ὅσο γιὰ τὸν τρελλο — Τζίπου, θὰ μπορούσε ἴσως κανεὶς νά υποθέσῃ ὅτι φοβάται, ἀν δὲν ἀκουγε τὴν τελευταία ἐρώτησι πού κάνει στὴ Ρένα, καθὼς οἱ Τιτάνες τοὺς κουβαλοῦν δίπλα — δίπλα.

— Μις Ρένα, λές εἰσὺ ἔχει μείνει τίποτα, μέσα ἐκεῖνος δισκος ἔστειλες φυλακὴ σας αὐτὸς κακοῦργος; Ἡ Μάσα Τζόδε καί μις Ντάινα... εἶχαν πολὺ μεγάλη ὄρεξι καί ἄδεισαν αὐτὸς;

ΤΕΛΟΣ

(Ἑλληνικὸ κείμενο: ΓΙΩΡΓΙΟΥ ΓΑΛΗΝΟΥ)

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

Μέ' τ'ο Ταχυδρομείο

● Από τὸ ἄλλο τεύχος συνεχίζεται ἡ Πινακοθήκη τῶν Ζώων. Οἱ σφραγίδες μὲ τὰ νούμερα θὰ ἐξοικονομηθοῦν πᾶντα νὰ ὑπάρχουν στὸ πίσω μέρος τους.

● ΣΤ. ΛΕΓΚΡΙΑΝΟΝ-ΑΘ. ΜΠΟΥΤΣΟΥΡΗΝ, Λακωνία: Τεύχη ἐστάλησαν ὀκτώσως καὶ «φέγγε - βολάν». Ἡ βιβλιοδεσία τοῦ τόμου μας στοιχίζει 5 δραχ. (ἐννοεῖται μὲ τὸ «ΣΗΜΑ»

μας). Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Τὰ τεύχη μᾶς τὰ ἐξοφλεῖτε σὲ γραμματόσημα.

● ΓΕΩΡΓΟΚΩΣΤΑ, Μυτιλήνη: Τεύχη ἀπὸ 1-6 ἐστάλησαν. Ἔχομε στὰ χεῖρα μας δραχ. 3.60 πού σοῦ ἀνήκουν. Τί νὰ κάνωμε; Τὸ «ΣΗΜΑ» δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ ταχυδρομῆς. Ἡ διαβεβαίωσίς σου ὅτι τὸ ἔχεις μᾶς φθάνει.

● Γ. ΣΑΜΑΡΑΝ, Μυτιλήνη: Σὰς ἐγράψαμε συνδρομητὴν, χατηρικῶς, εἰσὶν ἡ μικροτέρα συνδρομὴ εἶναι συνήθως τριμηνος. Στὰ πορτραῖτα δὲν ὑπάρχει λάθος. Πίσω ἀπὸ κάθε ἥρωα ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἀριθμοί. Μόνο ἔτσι μποροῦν νὰ συμπληρωθοῦν «σειρές» γρήγορα. Στὴν ἐρώτησή σας ὅν μπορεῖτε μὲ δυὸ «σειρές» νὰ λάβετε τὴν συνδρομὴ καὶ τὰ 6 ἡρώτα τεύχη, ἡ ἀπάντησις εἶναι: Ναι! Πορτραῖτα καὶ «Σήμα» ἐστάλησαν.

● ΝΙΚΑΝ Μ., Πετράλωνα: Μπορεῖ νὰ ἔχετε τὴν τόχη νὰ σὰς πέφτει ὅλο τὸ νούμερο 5 (!) πίσω εἰς τὰ πορτραῖτα τῶν ἡρώων, ἀφοῦ ὑπάρχουν σ' ὅλα, ὅλοι οἱ ἀριθμοί! Προσπαθήσατε νὰ ἀνταλλάξατε μὲ κάποιον φίλον σας πού ἔχει ἄλλο νούμερο.

● Μ. ΤΣΑΚΙΡΗΝ, Μυτιλήνη: Τὰ προηγούμενα τεύχη μας στοιχίζουν 1.30 τὸ ἓνα μὲ τὸ «ΣΗΜΑ», σὺν τὰ ταχυδρομικά. (10 λεπτά). Μπορεῖτε νὰ μᾶς στέλνετε τὸ ἀντίτιμο σὲ γραμματόσημα. Ἡ βιβλιοδεσία τοῦ τόμου στοιχίζει 5 δραχ. καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ κάθε 10 τεύχη. Στὴν ἐρώτησίν σας ἂν θὰ κυκλοφορῆ ἐπὶ πολὺ ὁ ΤΑΝ, μποροῦμε νὰ ἀπαντήσωμε ὅτι τουλάχιστον γιὰ ὅσον καιρὸ ἔχει τόσο φανατικὸς ἀναγνώστης, σὰν κι' ἐσὰς, δὲν πρόκειται νὰ σταματήσῃ ποτέ! Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Τὸ «ΣΗΜΑ» δὲν χρειάζεται νὰ τὸ στέλνετε.

● ΕΥΣΤ. ΜΑΝΙΑΤΗΝ, Βλαχιώτη Λακωνίας: Τεύχη ἀπὸ 1 ἕως 8 ἐστάλησαν. Στοιχίζουν 1.30 τὸ ἓνα σὺν 80 λεπτά τὰ ταχυδρομικά. Μᾶς ἐξοφλεῖς σὲ γραμματόσημα. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Τὸν φίλον σου Ε. ΚΟΔΟΚΟΥΡΗΝ πού διαδίδει μὲ τόση θέρημ τὸν «ΤΑΝ» εὐχαριστοῦμε ἰδιαίτέρως. Τὸν τόμο του τὸν στείλαμε. φ

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Στὸ ἐρχόμενο

ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΜΙΑ ΔΙΑΦΗΜΗΣΙ

ΟΥΡΜΠΑ :

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Ἀριστούργημα 100 σ)ο

“ΤΑΝ” ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΦΑΝ- ΤΑΣΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

ΕΤΗΣΙΑ	Δρχ.	100
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	»	50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	»	25

Γραφεία : ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ ἀριθ. 29 — 4ος ἔροφος.

Ἀριθ. Τεύχους **12**

Διευθυνσεις συμφ. τῷ Νόμῳ: Δ)ντής: Ν. ΣΑΡΡΗΣ, Ἄλ. Παπα-
ναστασίου 11, Ἀρχισυντάκτης: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ, Α. Φιλίου 3.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Σπ. Τελώνης, Ροστοβίου 12

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ — ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Ν. Σαρρῆν, ὁδὸς ΛΕΚΚΑ 29
4ος ἔροφος — ΑΘΗΝΑΙ

ΗΔΗ ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1. Ὁ Γιὸς τοῦ Μυστηρίου.
2. «Σύμπαν Ι» — Εἰδικὴ Ἀπο-
στολή.
3. Τρόμος ἀπὸ τὸν πλανήτη
NOVA!
4. S.O.S — ἡ Γῆ κινδυνεύει.
5. Φτερωτοὶ Γίγαντες.
6. Τὸ τρομερὸ Μυστικό.
7. Ἐξώκοσμη Ἀράχνη.
8. Περιπλανώμενος Πλανήτης.
9. Ὁ Νάνος.
10. Ὁ Παγωμένος ΒΑΑ.
11. Ἐναντίον τῶν καταχθονίων.

ΟΛΑ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ ΤΕΥΧΗ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ
ΜΕ 2 ΔΡΑΧΜΕΣ ΕΚΑΣΤΟΝ. (ΜΕ ΤΟ «ΣΗΜΑ» ΤΟΥ ΤΑΝ 1.30).

ΚΑΙ ΔΕΝ ΑΡΧΙΖΑΝ ΝΑ ΘΕΣΟΥΝ
ΣΕ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥΣ.
ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΕΡΕΣ ΦΩ-
ΝΕΣ ΞΕΣΗΘΕΑΝ ΤΟΝ ΚΑΤΑΥΛΙ-
ΣΜΟ. Η ΑΠΟΘΗΚΗ ΠΟΥ ΜΕ ΤΟΣΟΥΣ
ΚΟΠΟΥΣ ΕΙΧΑΝ ΧΤΙΣΕΙ ΚΑΙΓΟΤΑΝ.

ΟΣΤΟΣΟ Ο ΚΑΠΤΑΙΝ ΣΤΡΟΓΓ ΜΑΖΙ
ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΦΕΡΑΝ
ΝΑ ΠΕΡΙΕΣΟΥΝ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΑΠΟ
ΤΑ ΕΦΟΔΙΑ ΤΟΥΣ. ΚΑΤΑΚΟΠΟΙ
ΕΚΑΝΑΝ ΣΧΕΔΙΑ. Ο ΣΤΡΟΓΓ ΑΠΟ-
ΦΑΣΙΣΕ ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΝ ΣΤΟΥΣ
ΑΠΟΙΚΟΥΣ.

ΜΑ ΕΝΩ ΟΙ ΑΠΟΙΚΟΙ ΕΤΡΕΧΑΝ ΝΑ
ΣΒΥΣΟΥΝ ΤΗ ΦΩΤΙΑ Η ΚΟΠΙΑ ΤΟΥ ΜΑΝ-
ΤΟΚ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕ.
-ΤΟΡΑ ΘΑ ΑΝΑΓΚΑΣΤΟΥΝ ΝΑ ΓΥΡΙΣΟΥΝ
ΠΙΣΩ ΟΛΟΙ! ΕΠΕΓΑΝ.

-ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟ ΕΙ-
ΠΕ ΑΝΕΒΑΣΜΕΝΟΣ ΣΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟ-
ΓΝΥΣΑΝ. ΤΑ ΕΦΟΔΙΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ
ΠΟΛΥ ΛΙΓΑ ΚΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ
ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΘΡΕΨΗ ΑΝ ΔΕΝ
ΤΟΝ ΚΑΠΙΕΡΓΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΣΠΟΡΟΥΣ ΠΟΥ
ΦΕΡΑΜΕ ΑΠ ΤΗ ΓΗ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΟΠΙΣΘΕΝ

ΜΑ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΑΚΟΜΑ ΚΑΤΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ. ΝΑ ΦΙΑΞΟΥΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΘΕΡΜΟΚΗΛΙΑ ΜΕ ΤΕΧΝΙΤΟ ΗΛΙΟ, ΟΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΗ Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΤΡΟΦΙΜΟΥ.

ΚΑΙ ΣΥ ΜΑΝΤΟΚ ΠΡΟΣΕΞΕ, ΤΟ ΠΑΡΑΜΙΚΡΟ ΝΑ ΑΚΟΥΣΙΣ ΠΩΣ ΕΚΑΝΕΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΝΑΧΘ ΑΠΟΔΕΙΞΙ, ΘΑ ΣΕ ΚΛΕΙΣΩ ΣΕ ΥΠΟΥΤΡΟΥΜΙ ΠΟΥ ΘΑ ΦΤΙΣΩ ΙΔΙΚΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ. ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ: ΠΑ ΓΥΡΙΣΟΥΜΕ ΣΤΗ ΓΗ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΟΙ Ή ΝΑ ΜΕΙΝΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΕΡΓΑΣΤΟΥΜΕ ΣΚΛΗΡΑ ΕΩΣ.
- ΘΑ ΜΕΙΝΟΥΜΕ! ΦΩΝΑΞΑΝ ΟΛΟΙ Μ'ΕΝΑ ΣΤΟΜΑ ΚΑΙ ΘΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΝΟΑ ΕΝΑΝ ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΟ!

ΟΧΙ ΦΙΛΕ! ΛΕΕΙ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ Ο ΜΑΡΥΤΟΚ ΚΥΤΤΩΝΤΑΙ ΤΟΝ ΣΤΡΟΓΓ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ, ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΟΡΑ ΘΑ ΧΟΥΝ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΑ ΠΙΣΤΟΛΙΑ ΜΟΥ!